

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 15

JULY 24th 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS

in the interest of the Order of
St. Francis.

1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650), authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Acceptance
for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE. MOLITVENIKI:

O sv. deželi, povest	1.00
Salamonovi rudniki. Roman	1.00
Peter Rokodelčič, povest50
Povest, And. Gabršček	1.00
Ivan Mizerija,	1.00
Majdič: Na Sveti Večer vezan	1.25
Turki pred Sv. Tilmom. Povest	1.00
Igralec, roman.	1.00
Ne v Ameriko. Povest	1.00
Humoreske in Groteske. Ruski na- rodni humor	1.00
Erjavec: Hudo brezno. Roman75
Kozaki. Roman	1.00
Svetobor. Povest	1.00
Dane: Povesti za mladino	1.00
Četrtek. Roman.	1.00
Jurčić: Sosedov sin	1.00
Gruša Umira. Povest	1.00
Maksim Gorki: Povesti.	1.00
Spilman: Junaštvo in Zvestoba	1.00
Detela: Malo življenje. Povest	1.00
Zabavna knjižica. Povesti	1.00
Večeri ob Lemanu. Povest	1.00
Spilmanove Povesti šestnajst zvez- kov po50
Na različnih potih. Povest50
Jos. Jurčić, Sosedov sin. Povest ..	1.00
Romariča. Povest	1.00
Vojnimir. Povest50
Alešovec: Ljubljanske slike	1.50
Zadnja kmečka vojska. Povest	1.50
Alešovec: Kako sem se jaz likal. Po- vest. Trije zvezki	2.00

POVESTI:

Fran. Erjavec: Izbrani spisi. — Po- vesti Erjavčeve so znane in splošno priljubljene. Vezan	1.00
Prokop Chochołonšek: Jug, krasni roman, ki prekosi vse druge Colo move romane. Skrajno zanimiv, vez.	1.00
Spilman: Zadnji dnevi Jeruzalema v dveh zvezkih. "Trikrat sem že preči- tal ta roman, pa bi ga še čital", je rekel rojak. In to po pravici. Spil-	

man je v tem romanu prekosil sa- mega sebe. Oba zvezka	2.25
Sheehan: Kresilo duhov. Kdor po- zna duhovitega irskega pisatelja Sheehana, ta ve, da je Kresilo duhov knjiga, katere se človek nikdar ne naveliča. Vezan	1.00
Bob za mladi zob, vezan. Lepa knji- žica za mladino. Pa tudi odrasčeni bode našel v nji lepo kratkočasje..	.50
Spisi Andrejčkovega Jožeta, devet spoičev po35
Detela: Prihajač, je krasen roman, skozi in skozi zanimiv in podučen .	.75
Martin Krpan, narodna povest. Kdo še ni slišal o Martin Krpanu? Kdo se še ni nasmejaj njegovim duhovi- tim pristno kranjskim šalam? To je sicer izmišljena povest, vendar pisa- telj je tu v krasno zaviti obliki po- vedal bivši avstriji, da bode prišel iz Kranjskega Martin Krpan, ki bo- de premagal Nemškega in Mažar- skega Brdavska in osvobodil svoj na- rod. Še le danes razumemo prav Martin Krpana75
Taras Buljka, zgodovinski roman. Krasen roman	1.25
Izidor Cankar: S poti! povest. Izi- dorja Cankarja vsakdo pozna. Nje- gova duhovitost je znana. Tako du- hovita je ta povest, krasen jezik. ..	1.00

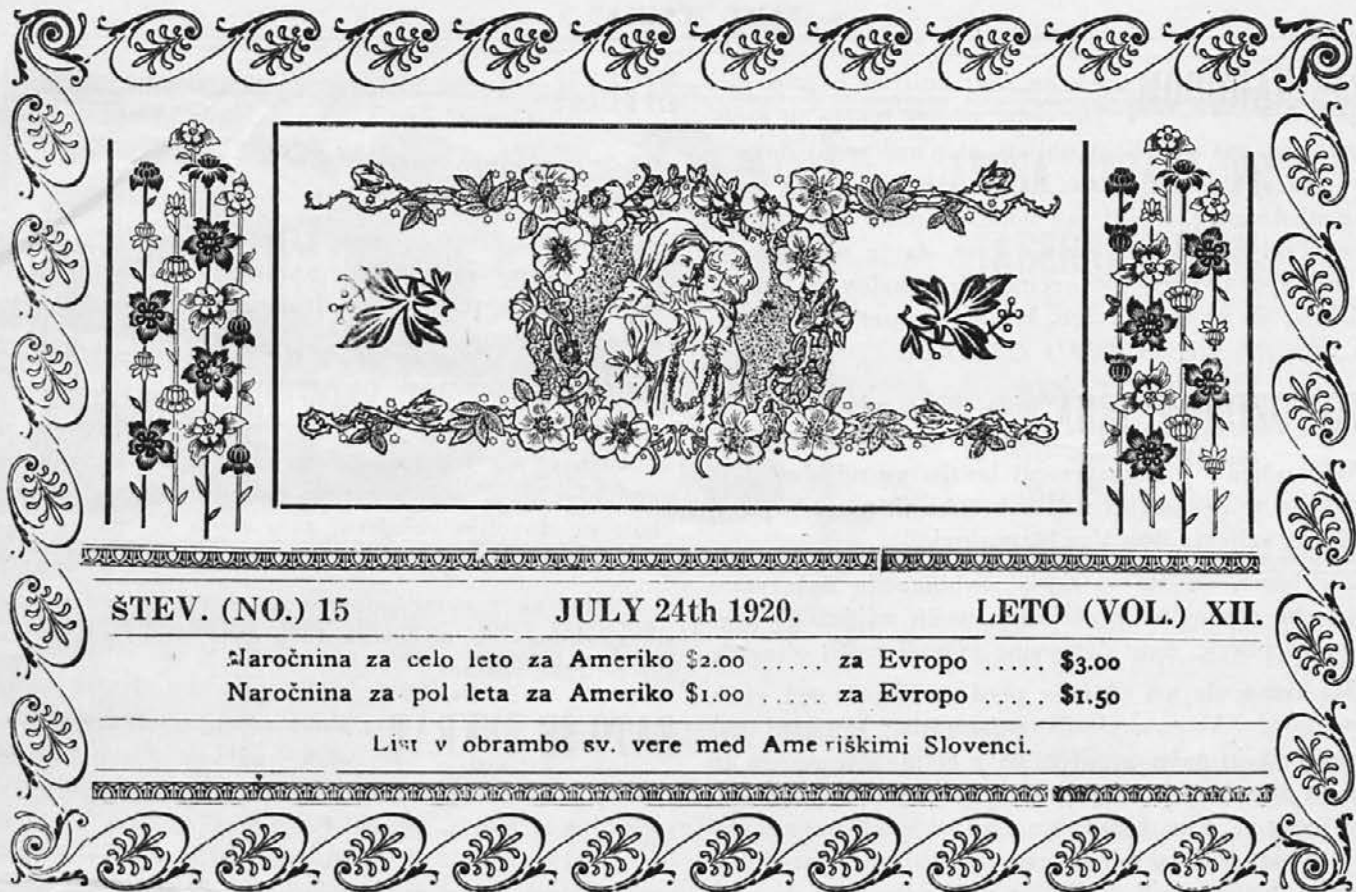
Dalje imamo v zalogi manjše povesti in romane:

Cesar Maks in Meksika,	\$.50
Don Kišot,50
Naša Ančka,75
Siste e Sesto, povest,75
Kuratorska povest,75
Zvonarjeva hči,50
Hudo brezno,75
Na različnih potih,50
Rešitev o pravem času,35
Narodne pripovedke,35
Gozdarjev sin,75
Ribičev sin,35
Grofinja Genovefa,35
Najdenček,35
Narodne pripovedke,50
Jaromil. Povest35
Erasmus Predjamski,35
Cerkvica na skali,35
Hubadove pripovedke,35
A. Kalan: Pripovedi,35
Pri Vrbčevem Grogi,35
Car in tesar,35
May Erie,35
Na preriji,35
Potovanje v Liliput,35
Maksimilijan,25
Zbirka narodnih pripovedk35
Mirko Poštenjakovič,35
Strelec,35
Pasjeglavci. Povest	1.00
Znamenje štirih. Roman,	1.00
Iz dnevnika mladega Poredneža. Po- vest	1.00
Jecnač Zmagovač. Povest	1.00
Eno leto med Indijanci. Povest50
Meško: Njiva. Povest,35

RAZNE KNJIGE:

Slov. Hrv. Katoliški shod. Poročilo
velikega shoda, ki je bil v resnici
rojstvo Jugoslavije. Kdor danes to

poročilo bere, ta vidi, kako so kato- liški naši škofje pletli vez med bra- ti Jugoslovani, kako so polagali tem- elje, na katere so potem postavili Jugoslavijo.	1.50
Prava Kristusova nevesta. Po sv. Alfonzu. Krasna knjiga zlasti za re- dovnike in redovnice. Da, vsak re- dovnik bi moral imeti to knjigo. I. zvezek75
Osmero Blagrov. Krasna knjiga za poduk slovenskega naroda.	1.25
Lurški čudeži,	
Več luči. Dr. Mahnič. Krasna knji- ga za sedanji čas. Zlasti slov. du- hovnikom je priporočamo	1.50
Kako ti je ime (brošurica) Sv. Neža,15
Sv. Frančišek,15
Sv. Janez Evangelist15
Sv. Katarina,15
Marija Magdalena15
Rože Simanska15
Perutinar. Kdor želi gojiti kokoši in znati vse, kar treba za vspešno rejo kokoši, tu ima knjigo!	1.00
"Vzorov in bojov," katere je pisal Dr. Debevč. Te črtice so sedaj po- natisnjene v posebnj knjigi. Jako za- bavno.	1.50
Dr. Jeglič: Starišem! Stariši, prebe- rite to knjigo. Zlata je vredna50
Dr. Jeglič: Dekletam50
Dr. Jeglič: Mladeničem.50
Angelček 12 letnikov po	1.25
Živinoreja. Farmarji, krasna knjiga za Vas	1.00
Kraljestvo čebel. Farmarji, čebelarji to je knjiga za Vas75
Zemljevid Gorenjske.50
Zgledi bogoljubnih otrok.	1.00
Slovenske pesmi prevedene v nem- ščino	1.00
Naša država. Kdor hoče čitati kako pompujejo Jugoslavijo naši rojaki doma, naj čita to knjižico75
Kratka katehetika, navodilo za pod- učevanje otrok v katolikizmu. Ker v več župnijah dekleta in fantje oskr- bujejo poduk otrok v krščanskem nauku, jim bode ta knjižica dala le- pih navodil, kako se mora podučevati.	
Vzori in boji. Kdor je čital "Dom in Svet" pred leti, ta se gotovo spo- minja.	
Vzorniki I. sv. obhajila. Podučna knjižica lepih zgledov vzlasti za o- troke, ki se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.	1.00
Skrivnost Presv. Rešnjega Telesa, krasna knjiga o presv. Rešnjem Te- lesu, katero prav toplo priporočamo vsem častilcem Evharistiškega naše- ga Gospoda	1.00
Država brez Boga. Krasna razpra- va, katero naj bi prečital vsak Slo- venec35
Knjigovodstvo v dveh zvezkih. — Pravo knjigovodstvo je podlaga vsakega podjetja. Koliko naših tr- govcev ni vspelo edino radi tega, ker niso znali voditi knjig.	2.00

ŠTEV. (NO.) 15

JULY 24th 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00
 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

VELIKANSKO BODE SLAVJE, katero bode te dni slavil slovenski narod doma v stari domovini. Vse, kar je še zavedno slovenskega, kar še veruje v Boga, kar še veruje v red in mir, da, vse kar je v narodu še pametnega, vse se bode združilo v Mariboru, da se prenovi v slovenskem duhu, da se navduši za stare ideale, ki so do sedaj vodili naš narod skozi velikanske viharje, skozi kruto stoletno sužnot do končne zmage in svobode. Skoro vsi katol. narodi Evrope bodo tam zastopani po svojih zastopnikih. Kmet in delavec, duhovnik in uradnik, vsi stanovi se bodo zbrali v prijateljskem sestanku, da si podajo roke za krepko narodno delo za Boga in za narod.

Svetovna vojska je omajala temelje človeške družbe. Okužila je zlasti našo mladino. Vzela ji je vse vzvišene ideale, ki edini morejo ohraniti mladino mlakuže okuženosti, jo vodili skozi nevarna nora leta v lepo možko dobo. Zato je pogled v našo prihodnost motan in žalosten. Nemoralno izmozgan mladenič nima več volje, je izgubil močatost, je slabič, je omahljivec in tak bode mož. In ako dobi enkrat kak narod take moralne propalice, take izmozgane slabiče za svoje voditelje — gorje mu! Živ mrlič je! Narod je, ki nosi v sebi kal smrti! Nobene prihodnosti nima.

REŠIMO MLADINO najprej! so se zato oglasili naši narodni voditelji. Možje, ki gledajo v prihodnost, pa gledajo to sedanjo pokvarjenost so se zbali, kaj bode z narodom, ko bodo enkrat oni opešali in ko bode ta pokvarjena mladina stopila na njih mesto. Ali ni v nevarnosti vse dosedanje velikansko delo za narod?

Da! Vse delo je nič, in ne bode nič, ako se hitro ne reši mladine. Mladino treba zato najprej zbrati nazaj v mogočne vrste, jo navdušiti za stare narodne ideale, ji pokazati vzvišene cilje človeškega življenja in jo prepeljati s tistim velikim duhom, ki je tako krepko kljuboval stoletja tolikim narodnim sovražnikom, ki je ohranil narodno dušo neuklonjeno skoraj skozi tisoč let do sedanje zmage.

KAJ POMAGA OSVOBOJENJE naroda, ako pa skuša naš tisočletni sovražnik z novo premetenostjo uničiti to svobodo, ako lovi narod v svoj jarem z novimi nadami in lažmi. Boljšezem, socializem in kar je še enakih naših modernih "izumov" niso nič družega, kakor vaba, s katero hočemo preslepiti osvobojene narode, da bi se z nova dali ujeti tem svojim krutim rabeljnom in ukleniti v novo sižnost, v nov jarem.

GORJE NARODOM, ako se sovražnikom to posreči! Do sedaj so nas mučili in topli, do sedaj so nas morili in ubijali, ako nas sedaj dobe v svojo pest nazaj, gorje nam, kajti sedaj bodo pa z nami postopali drugače, Sedaj nas bodo pa ubili. Vsi nemški in mažarski listi pišejo zadnje čase, da je njih zmaga gotova, da so že preslepili večino teh narodov, da se jim že bližajo, da ne bode dolgo, ko bodo zopet naši gospodari.

ZATO POZDRAVLJENA naša dična mladina v starem kraju, naši dični Orli. Pozdravljeni, Vi neustrašeni fantje, ve odločne dekleta, ki ste se organizirale v to krepko in mogočno vojsko! Pozdravljeni! Bog Vas blagoslovi.

Mi vemo, da ste vi tajna mobilizacija naše stare osvobodjene domovine v obrambo naših najdražjih svetinj, naših pravic, naše domovine in tudi naših oltarjev.

Mi vemo, da ste vi naša pred straža, da ste vi ta naš moderni "Antemurale Christianitatis," ki boste branili naš križ in naše ognjišče, naše meje. Da, mi vse to vemo in zato vas pozdravljamo. Bali smo se za svojo domovino v začetku. Odkar smo pa zagledali vašo zastavo na vidiku naroda, odkar smo zapazili med narodnimi bojevniki, na branikih domovine vaše čete, zasijalo nam je novo upanje v našo prihodnost. Ne, Jugoslavija, ne bojo te uničili, dokler imaš takole mladino! Ne, bele mične cerkvice po slovenskih gričkih in logih, ne bojmo se več za vas, odkar smo opazili okrog vas te Orle in Orlice. Ne, zlati sveti križ, ne trepeče nam več naše srce za te, od kar te vidimo na prsih, v srcih in rokah takih junakov, kakor so slovenski fantje — Orli in slovenska dekleta Orlice.

ŽIVELI! Da stokrat živeli! Vam kličemo mi tja čez Ocean! Živeli, Vi naša nada! Vi naše upanje.

Fantje, krepko naprej! To je prava pot! To je pot sreče.

Dekleta, krepko naprej! Junaško dalje po začetni poti. In blagor vam, blagor narodu in domovini, blagor pa tudi vašim prihodnjim družinam. Vse bode rešeno, vse osrečeno po vas.

AMERIŠKI KATOL. SLOVENC! Orli so naša nova mobilizirana obramba naroda. Orli so naša narodna garda, ki bo bde branila naše meje, naša ognjišča in naše oltarje. Zavezne vlade ne dovolijo vojaštva, zato mora cel narod, mora vsaj vsa mladina v bojne vrste.

Kdor ne razume pomena orlovstva v sedanjih časih za domovino, ne pozna duha časa, ne pozna velikanske potrebe razmer.

ZATO ŠE ENKRAT z vsem srcem apeliramo na vse rojake, na vsa slovenska sčeda: vzdramimo se, Amerikanski Slovenci! Pomagajmo! Narodniki Ave Maria, dajmo! Dajmo vsi in vsak po en dolar za orlovske sklad. Velikansko delo za narod bomo storili s tem dolarjem. Morda bomo še sami doživeli da bomo videli. In če ne damo, bomo sami še morda videli, kako usodepolno napako smo naredili, da, velik naroden greh, da se nismo zavedli in dali v tem času! Č. gg. slovenski duhovniki apeliramo na vas, ako še niste ničesar storili, storite zdaj. Dajte lep zgled svojim faranom. Priporočajte to zadevo v cerkvi! Naj bi se našel v vsaki naselbini človek, ki bi šel od hiše do hiše zbirat milij darov v ta namen.

Naši novi dosmrtni naročniki.

131. Mrs. Agnes Xeller
Lynnbrook, L. I., N. Y.	137. Mr. John Pelhan
Houston, Pa.
132. Mrs. Gertrude Virant
Lorain, Ohio.	138. Mr. Louis Berce
Iron Mountain, Mich.
133. Mr. John Mihelich
Detroit, Mich.	139. Mrs. Angela Preglet
Gilbert, Minn.
134. Mrs. Ana Terlip
Frontenac, Kans.	140. Mr. Marko Bluth
Joliet, Ill.
135. Mrs. Theresia Bregantich
Barberton, Ohio.	141. Mrs. Agnes Schmuck
Collinwood, Ohio.
136. Mr. Joseph Drashler
No. Chicago, Ill.	142. Mr. Math Marolt
Gilbert, Minn.
	143. Mrs. Mary Lousha
Power Point, Ohio.

ČASTNA STRAŽA PRED TABERNAKELNOM.

GLASILO ČASTILCEV PRESV.
REŠ. TELESA.

Urejuje Rev. J. J. Plaznik
Des Plaines, Ill.

Če pogledam imenik članov in članic, opazim, da je med njimi precejšnje število mož. Vera med nami toraj nikakor ne peša. Dokler imamo zavedne može med seboj, toliko časa smo dobri. Da, prvi na imeniku je bil mož. Poročila kažejo, da imajo nekatere župnije tudi društva častilcev najsvetejšega zakramenta samo za može. Take župnije so gotovo na trdni podlagi. Opazil sem tudi, da člani kar tekmujejo med seboj, kdo bo pridobil več članov; istotako so na delu tudi naše dobre žene.

Vsem članom in članicam sem razposlal potrdila, da so bili sprejeti v bratovščino. Če bi bil koga prezrl, naj se nemudoma oglasi. Če bi bil dal tiskati slovenska potrdila v taki obliki, bi bilo stalo preveč. Zato sem naročil angleške, za one, ki ne razumejo angleščine, navajam na koncu te razprave posvetilno molitev v slovenščini.

Ker imam vse pripravljeno za tisk gotovo tri tedne prej, predno dobite list v roke, zato nišo bila priobčena imena onih darovalcev, kateri so se oglasili šele pred kratkim; priobčim jih v prihodnosti, kadar se jih zopet več nabere.

Nam članom je pa treba ne samo razširjati to češčenje, ampak gledati na to, da se izpopolnjujemo v ljubezni do Jezusa. V vsakomur izmed nas je nagnenje k slabemu, kar imenujemo poželenje. Prihaja od izvirnega greha. Pri zakramentu svetega krsta smo bili sicer prerojeni v

novo življenje, vendar se nismo oprostili te krute bolezni.

Sveti apostol Janez kliče vsakomur izmed nas, brez izjeme: "Ne ljubi sveta, ne stvari, ki se nahajajo na njem. Vse, kar je na svetu, je mesno poželenje, poželenje oči in napuh življenja." Tukaj imamo tri vzroke vseh naših skušnjav in vzrok vsega greha. Mesno poželenje in vse, kar vzbuja čustva, razumemo v poželenju oči je všteta lakomnost. V napuhu življenja obstoja prevelika ljubezen in hrepenenje po slavi. Naša revna človeška narava ima tri bolezni, zoper katere se mora boriti celo življenje.

Sinu božjemu se je smililo človeštvo. Stopil je z nebes; umrl je na križu, da bi ozdravil naše bolezni. Prerok Izaija je govoril o njem tako: "Res je na sebe prevzel naše slabosti in nosil je naše težave... Po njegovih ranah smo bili ozdravljeni." Ravno tako opominja sveti Peter prve kristjane: "Po čegar vdarcih smo bili ozdravljeni."

Jezus Kristus je ljubeznjivi zdravnik, ki je prišel k nam, da vlije olja v naše rane. Sveti Pavel pravi: "Kjer so bili grehi številni, je bila milost še številnejša." To milost pa prejmemo po molitvi in s prejemanjem svetih zakramentov. Noben zakrament pa nas tako ne spominja trpljenja in smrti Gospodove, kakor zakrament presvetega Rešnjega Telesa.

"Bog, kj si nam zapustil v tem čudovitem zakramentu spomin svo-

jega trpljenja, dodeli, da tako častimo svete skrivnosti tvojega telesa in krvi, da čutimo v sebi sad tvojega odrešenja."

Evharistija je zdravilo za naše dušne bolezni; to pa ne samo tedaj, kadar jo prejmemo, ampak tudi tedaj, kadar jo častimo. Cerkev kaže na to v gori navedenih besedah.

Bolniki potujejo večkrat dolgo časa do zdravnika. Če pride sloveč zdravnik v mesto, se vse gnete okrog njega, da mu razložijo svoje težave. To je vse prav; škoda je le, da ne skrbimo toliko, da bi se znebili dušnih bolezni. Dva dušna zdravnika lahko zmiraj obiščemo, prvega vidimo, drugega ne; poleg duhovnika v spovednici, imamo Jezusa v sveti evharistiji. Njegova navzočnost bo ozdravila vse dušne bolezni.

Vsakdo pozna pregovor: "Povej mi, s komu občuješ in jaz ti povem, kdo si." Kar velja o osebah, velja posebno še o onih dušah, ki večkrat občujejo z Jezusom v najsvetejšem zakramentu. Sveta Terezija je rekla, da greh in molitev ne moreta živeti v istem srcu. Mi trdimo, da ne more ostati duša dolgo v grešnem stanju, katera večkrat in zbrano obišče Jezusa. Sveti Alfonz pravi: "Vedi, da dosežeš več s petnajst minut dolgo molitvijo pred presvetim Rešnjem Telesom, kakor z vsemi pobožnimi opravili celega dne; onim, katere ga obiščejo, deli Jezus milosti v obilnejši meri."

Kardinal Manning pripoveduje o

svojem spreobrnjenju: "Bil sem v Rimu, obiskal sem muzeje, razvaline, cerkve itd. Neko jutro sem vstopil v cerkev svetega Ludvika. Na oltarju je bilo izpostavljeno presveto Rešnje Telo pred blagoslovom, kar nisem še nikoli prej videl.

Nič ni enostavnejšega, kakor kadilo, duhovnik v svoji opravi in nekaj vernikov na kolénih. Kolika razlika med tem in pontifikalnim opravilom v cerkvi svetega Petra, toda ta trenotek si je Bog izvolil, da govori z menoj. Čutil sem, da se je nekaj čudnega zganilo v moji duši. Obsijal me je mal žarek. Prvič v življenju se mi je zdelo, da je morda nekaj resnice v katoličanstvu. Ni se mi več zdelo nemogoče, da bi se ne spreobrnil. Sicer še nisem prišel tako daleč, a nisem zamašil ušes božjemu glasu. Molil sem, popraševal, proučaval z vso resnostjo. Luč je sijala svetlejšo vsak dan in božja milost je opravila ostalo."

Pridi torej krščanska duša, in obišči tega dobrega Gospoda, tega ljubeznjivega zdravnika. Ozdravi bo tvoje duševne bolezni, kakoršnekoli so že.

Dušam, ki preveč ljubijo svet, bo rekel: "Ne skrbite, kaj boste jedli, ali s čim se oblačili, kajti tega iščejo neverniki. Vaš nebeški oče ve, česa potrebujete. Nespametnež, to noč bodo tirjali tvojo dušo od tebe; čegave bodo stvari, katere si skupaj spravil? Nabiraj si zaklade za nebesa."

Drugim bo zopet rekel: "Kako ozka je pot, ki vodi v življenje in malo jih je, ki jo najdejo! Moj jarem je sladek in moje breme je lahko. Blagor njim, ki so čistega srca, ker bodo Boga gledali."

Ničemernim in ošabnim bo rekel: "Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen in našli boste mir svojim dušam. Ako ne postanete podobni malim otrokom, ne boste šli v nebeško kraljestvo. Vsakdo, kdor se povišuje, bo ponižan, kdor se ponižuje, bo povišan. Ponižnim daje Bog milost."

Pobožna duša, če še nimaš navade obiskovati Jezusa v najsvetejšem

zakramentu, navadi se tega, in obiskuj Jezusa zbrano. Kadar te doleti sreča, da si v Jezusovi pričujočnosti, pokaži mu vse svoje skrivnosti. Videl boš, da ne bo vzelo veliko časa, da boš žel sadove svoje navade in napredoval boš v sveosti.

Posvetilna molitev za člane in članice.

Jaz —————
služabnik Jezusa Kristusa, četudi nevreden, vendar zaupajoč v božjo milost, pod varstvom in s pomočjo preblazene device Marije, pod varstvom svetega Mihaela nadangelja svetega Jožefa, svetih apostolov Petra in Pavla, ljubljenega učenca, svetega Janeza, se posvetim s celim srcem, s celo dušo in vso svojo moč-

jo češčenju našega gospoda Jezusa Kristusa, ki je resnično in bistveno pričujoč v najsvetejšem zakramentu iz ljubezni do ljudi; da bi mogel bolj delovati za kraljevanje njegove ljubezni v meni, mojih dragih in celem svetu. Pridružujem se češčenju reda najsvetejšega zakramenta; obljubujem, da bom opravljal mesečna češčenja, v zvezi z redom in njegovimi udi, da bom posvetil vse svoje moči k večji časti Jezusovi v zakramentu ljubezni. Potrdi v meni, o moj Bog, delo tvoje milosti. O Marija, najsvetejša mati Jezusova in moja najdražja mati, ljubi me kot svojega otroka; vodi me v tem življenju, da mu bom vredno služil in mu dopadal, da me doleti ta sreča, da ga bom po smrti ljubil in sla-

Deček Jezus.

vil na veke, Amen.

Vsi člani in članice, kateri niso zmožni opraviti te molitve, kakor stoji na pristopnem potrdilu, katerega sem jim poslal, naj opravijo to molitev, kakor stoji tukaj. Če ne morejo v cerkvi, pa vsaj doma.

Cenjeno uredništvo "Ave Maria". Ko prebiram preljudi mi list "Ave Maria" in Edinost, vidim, da imate v zalogi tudi, Skrivnost presv. Rešnjega Telesa, Sveta Evharistija našega Gospoda.

Prosim Vas uljudno, da mi pošljete to knjigo in jako hvaležna Vam bom za to. Jaz sem članica društva presv. Rešnjega Telesa in si štejem v največjo čast, da si vem, da sem nevredna služabnica Jezusova. Veže me vendar dolžnost, da tudi jaz za spreobrnjenje grešnikov nekoliko storim in prosim ljubega Zveličarja, da bi se jih vsmilil in jim dal prilžnost, vsaj spoznati svoje zmotne in podati se nazaj k Jezusu. Srečni in sveti trenutek, katerega človek porabi pred zakramentom presvetega Reš. Telesa, kako sem srečna, ko se bližam k mizi Gospodovi, kolikokrat mi je mogoče. Vedno

prosim, za spreobrnjenje grešnikov; prav posebno za tiste, ki napadajo sv. vero, svete zakramente in naše dušne pastirje. Kam je prišlo vse; spominjam se otroških let, kako so nas stariši učili ljubiti, spoštovati in moliti za naše dušne pastirje, kako smo bili srečni, če je k nam prišel gospod župnik, ali gosp. kaplan, kako smo tekli naproti in poljubljali roko: solze mi stopijo v oči tukaj v Ameriki: in spoštovanje in ljubezen do dušnih pastirjev, ko je vendar sveta dolžnost moliti za svojega dušnega pastirja, pa žalibog le zaničevanje in obrekovanje se sliši po raznih spisih; oh to mora boleti tudi našega Zveličarja, ko je rekel kdor vas zaničuje mene zaničuje, kdor vas preganja tudi mene preganja. O zaslepljen človek, kako se bo godilo s teboj v tvojih zadnjih urah, kako se bo marsikak oziral in prosil duhovnika, da bi se še enkrat spovedal: ko se bo tresel pred ostro sodbo, takrat bo spoznal vsak kaj je spoved in sveto obhajilo, ali prepoznano bo, več ko se sedaj zaničuje sv. zakramente in dušne pastirje, tem težja bo odgovornost in večji strah pred ostrim sodnikom.

M. K.

je to mogoče. Dekle, ki se prevčelišpa in ljubi samo zabavo, ne kaže, da posnema Marijo.

2. v njenih čednostih.

Posebno tri čednosti so, ki se svetijo, kakor zvezde v Marijinem vencu.

Ponižnost. "Glej, dekla sem Gospodova. Po teh besedah je živela celo življenje. Če hočeš živeti po zgledu Marijinem, treba je vaditi se v ponižnosti. "Oblecite se kot izvoljeni božji, v vezi ponižnosti. "Naj vaš duh ne leta previsoko, ampak naj se druží s ponižnimi." "Ponižnost je čast in slava duševna."

Če se vedno nosiš po modi, nisi Marijin otrok; če hočeš vgajati svoji nečimurnosti in se bogato oblačiš in če te opomin vžali, nisi Marijin otrok.

Čistost. Marija je devic devica. Niti ena njenih misli ni bila nesposobna. Če hočeš biti Marijin otrok, moraš ljubiti čistost. "Umri grehu in živi Bogu v Jezusu Kristusu, našemu Gospodu. Naj ne vlada greh v tvojem umrljivem telesu, da ne strežeš poželjenju."

Pobožnost. "Marija pa je vse te besede v sebi ohranila in jih v svojem srcu premišljevala." Njena duša je bila zamaknjena v nebeške stvari. Njeno celo življenje je bilo pobožno in molitev jo je spremljala.

Če hočeš biti Marijin otrok, vzbujaj pobožnost. Pomisli, da te Bog vidi in moli Ga. "Na vseh svojih potih misli na Gospoda." "Moli brez prenehanja." Sveti Avguštin pravi: "Molitev je podlaga in steber svetih čednosti, podlaga vere in krona tistim, ki žive v premišljevanju." Ne misli, da si Marijin otrok, če misliš samo na svetne stvari, če te molitev ne veseli, ne cerkev in ne pogosto prejemanje svetih zakramentov.

Otroci Marijini prosimo Marijo, naj nam pomaga živeti po njenem zgledu.

DOLŽNOST MARIJINEGA OTROKA.

Rev. J. Plaznik.

Sveti očetje nas uče, da je naš Zveličar postavil vse ljudi pod Marijino materino varstvo z besedami: "Mati, glej tvoj sin; sin, glej, tvoja mati." Marija je najnežnejša mati. Da bi bili pač vsi njeni zvesti sinovi. Po svojem obnašanju presodi, če se smeš imenovati otrok Marijin.

Marijin otrok mora posnemati Marijo:

1. v njeni duševni čistosti.

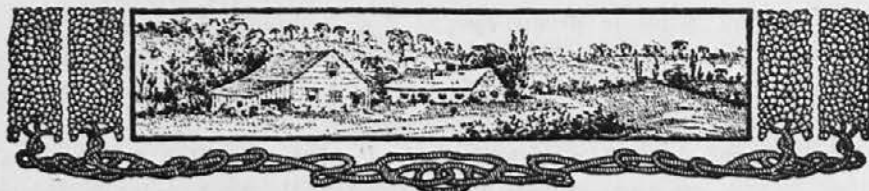
Marija ni bila nikoli omadeževana z grehom. Vera nas uči, da ni Marija v celem svojem življenju storila najmanjšega greha. Tako uči

tudi cerkveni zbor tridentinski: Sveti očetje Mariji nadevajo besede Sv. pisma: "Vsa si lepa, moja ljubezen in ni ga madeža na tebi." Naj se njena čistost razodeva tudi v vaših srcih. Ošabno, samovoljno, neubogljivo dekle ki občuje z vsakomur, ni otrok Marijin.

Marija je živela brez greha med grešnimi ljudmi. Živela je tisti čas, ko je bila razuzdanost judovskega ljudstva na vrhuncu. Videla je slabe zglede, ali ostala je čista lilija med trnjem. Ti živiš med svetom, kjer vlada poznanje mesa in oči, kjer vlada napuh, med svetom, kjer hodi okrog tvoj sovražnik, hudobni duh, kakor rjoveč lev in gleda, koga bi požrl.

Naj bi se vsi ogibali greha, vsaj smrtnega greha. Z božjo pomočjo

SPOMINI IŽZA TEŽKIH DNI.

(1914. — 1919.)

(Dalje.)

Ksaver Meško:

V. ZMAGA IN PORAZ.

“Kako strašna slepota je človeka!” sem večkrat vzkliknil ves obupen ob začetku vojne, ko sem videl, kako porabljajo ljudje razne prilike in moč surovega, brezobzirnega militarizma in narodnostnega fanatizma, da uničujejo neljube osebe.

V resnici, človek se je bal človeka. Ne samo sovražnikov, celo dobrih znancev, prijateljev. Ne, kakor da jim ne bi zaupal, a vedeli smo, da naš venomer in povsodi opazuje sto oči; da vedo za vsakega, ki pride k nam, za vsakega, ki govorimo z njim, in je lahko vsak še tako nenevaren obisk, vsak še tako nedolžen pogovor naša nesreča in poguba.

Nekako v prvih desetih dneh po mobilizaciji sta me prišla obiskat zgodovinarja kanonik dr. Gruden iz Ljubljane in župnik Singer iz Logvesi ob Vrbskem jezeru. Bil sem ravno pri sosedu župniku dr. Lučovniku v Štebnu, ki je moral drugi dan odrinuti k vojakom. Ko sem se vračal, sem ravno videl gospoda, kako sta odhajala iz vasi po pešpoti proti Blaškemu jezeru. Bili mo si blizu, da bi ju lahko poklical. O vsaki drugi priliki ju tudi bi, tedaj si resnično nisem upal. Še več, naravnost vesel sem bil, da se nismo sešli. Zakaj še tisti dan bi govorila polovica vasi: “Dva preoblečena Srba sta bila pri župniku”. Še tisti večer bi vedeli o nevarni zaroti pri Mariji na Zili v Beljaku.

Prej so tu in tam prihajali v obiske slovenski uradniki iz Beljaka. Ne prepogostoma; vedeli so, da imam vedno dovolj dela. A vtistih časih

so prihajali navadno vsak drug dan, po več skupaj ali posamezno. Večkrat tudi sosed Rev. Trunk z njimi.

Čutil sem, da je to nevarno za vse, najnevarnejše morda zame, češ: “Pri njemu se zbirajo, on je glava vseh teh slovenskih puntarjev.” Omenil sem nekoč Rev. Trunku, da se čudim, zakaj da ravno zdaj prihajajo tako pogosto. On: “Vsak sluti nevarnost, išče zaslombe in se čuti v družbi varnejšega.” Gotovo, da nam prisotnost enako mislečih oseb dviga pogum; braniti bi pa drug drugega tudi ne mogli, če bi nas vse skupaj zajeli, vtaknili v jočo ali pobešili.

V začetku smo se bali ljudi. Polagoma nam je prišel v srce in v kosti drug strah, pred dogodki na bojišču.

Bali smo se zmag, bali se porazov. Zmag, ker smo vedeli, da je vsaka avstrijsko-nemška zmaga poraz slovanske misli, slovanske moči. Bali se zmag, ker smo marali po njih izobešati zastave, prirejati slovesne službe božje, proslavljati te zmage v pridigah, peti Te Deume. Morali! Sicer bi šli v ječo. Brezdvomno jih je bilo mnogo, ki so delali vse to z navdušenjem, žalibog. Drugi smo storili le, ker smo smatrali za najpogotnejše, da smo se ognili bajnetom in ječi. Pri pridigah smo omenjali take reči površno — prižnica je vendar za oznanjevanje besede božje! Molili smo za tiste, ki so za “zmago” darovali življenje — ni jih bilo malo, je šel tajen glas po vsaki zmagi — in za tiste, ki so se srečno rešili iz morije. Tudi Te Deume smo peli v imenu teh, ne v imenu kraljev in cesarjev.

Bali smo se porazov. Ne zaradi

porazov samih, ti so bili naša zmaga! A po vsakem porazu se je glasilo vse povsod: “Izdajstvo! Izdajstvo!” In iskali so izdajalcev, da so tako nezmožni generali odvrnili krivdo od sebe in jo zvalili na druge. Da je šlo potem tem nedolžnim žrtvam za življenje, kaj je to nemškemu ali mažarskemu generalu!

Nekoč sem se moral v Celovcu pri vdovi rajnega dr. Sketa res razjeziti. Bila je tam žena slovenskega profesorja, ki je služil v tistih časih na laški fronti. Naši so morali ravno iz Gorice. Pa je naivna stvarca — bila je pač odmev soproga, ki je bil oficir in je pri tem, kakor večina teh gospodov, pozabil, da je tudi Slovenec — čisto resno trdila: “O saj ne bi bili šli, a ko je nekdo vse izdal!” Pogrela me je taka omejenost in sem jo vprašal precej odločno, ali je res tako kratke pameti, da ponavlja take nemške neslane bajke. Kdaj se nam kje ponesreči, šumi ves nemški gozd: “Izdajstvo.” Ko bi samo ti! A, da tudi naši ljudje!

Dokler so bile fronte tam v Galiciji in v Karpatih, so viseli tam, in smo bili mi precej na varnem. Ko je bila ob Soči, smo postajali tudi Slovenci žrtve naših porazov. Nemški in avstrijski general ne more biti tepen. Če je bil, to ni bilo naravno. Moral je kdo njegove načrte izdati. Da bi jih katera tistih usmiljenih sester žensk svetnega stafru in in bolniških strežnic pri Rudečem križu ki so jih vlačili naši generali in oficirji cele legije s seboj, na to ni nihče mislil. V zaledju kdo. Najbrž kak duhovnik, ti so puntarji od vekomaj, zapriseženi sovražniki vsake države, vsakega reda. Te primite, v

ječo, na vislice z njimi!

Delali so proti nam s čudnimi sredstvi. V moji fari je pri nekem kmetu Verniczniku (ševeda je on sam Wernitznig) več časa bival, kajpada na višje povelje, njegov sorodnik, podčastnik, ki je pazil name. Tudi k spovedi je hodil k meni, če bi me v kaki besedi vjel. Seveda sem zvedel vse to šele pozneje. Ljudstvo je bilo tako preplašeno in terorizirano, da mi nihče ni upal ničesar omeniti. Priproste ženske v fari, ki so od vojakov in v Beljaku marsikaj slišale so javno govorile: “Nekega dne bo našega gospoda kar zmanjkalo.” A mene ni upal nihče opozoriti. Po gostilnah in zasebnih hišah, kjer bi nemara kaj izvedel, pa nisem nikoli hodil.

Neki praznik — kdaj ravno je bilo ne vem natanko, menda na Telo-vo 1915, po napovedi vojske od strani Lahov — sem opazil, ko sem imel izpred oltarja nagovor Marijinim družbenicam, da so vstopili trije ali štirje mladi gospodje in se skrili za zid kapelice. Šele pozneje se mi je zasvetilo, da so bili detektivi. Pa sem imel slučajno prav patriotski govor.

Prijeti me še niso mogli. A čutil sem: “Zaznamovanega me imajo in ne uidem jim, če bi se kakor krt zaril in skrtil v sredino zemlje.”

VI. LAH NAPOVE VOJNO.

Binkoštno nedeljo popoldne sta me obiskala g. profesor veronauka na beljaški gimnaziji Rev. Hribar in Rev. Trunk. Sedeli smo na širokem hodniku župnega dvorca v I. nadstropju in tuhtali in pretehtavali, kaj bo storila Italija.

Razmerje z Italijo je postalo v tistih desetih mesecih vojne zaradi njenega čudnega kolebanja in njene dvoumne politike tako neznosno napeto, da je bilo pričakovati vsak hip odločne krize. Vse poniževalno dvorjanjenje Avstrije ti vratolomni zavznici se je izkazalo brezuspešno. Dobivali smo vladne ukaze, naj na ljudstvo, ki je bolj in bolj kazalo svoje sovraštvo proti Lahom — v Beljaku jih je bile lepo število, velike trgovine, posebno z lesom, so imeli tam, tudi svoj konzulat, ki smo imeli z njim večkrat opravke, posebno v zakonskih zadevah — vplivamo, da ostane mirno in ne da Lahom povoda za kake pritožbe. Okrajni glavar beljaški dvorni svetnik Schuster je hodil ostentativno z laškim konzulom roko v roki, da bi s tem miril ljudstvo. Plačilo je od vedno zavratne avstrijske vlade in surovega avstrijskega militarizma dobil kmalu: takoj po izbruhu vojne z Italijo je moral iti.

Kako se je v nekaj mesecih marsikaj spremenilo! Ob začetku vojne 1914 so Beljačani noreli od zmagoslavja. “Villacher Zeitung,” njih zakotni listič, je prinašal “uvodnike z velikanskimi napisi” “Der Niedergang des Slaventums,” “Der Tod des Slaventums” - “Slovanstvo propada” - “Slovanstvo umira” in slične. Večer za večerom so prirejali burne obhode po mestu, pri tem tudi velike ovacije pred laškim konzulatom v zahvalo, da je Italija ostala vsaj neutralna. G. nadrevident Romacih od ravnateljstva državnih železnic v Beljaku mi je včasih opisoval na svoj drastični način te komedije, in kako si je laški signor konzul brisal oči in zatrjeval “Ich werde meine Regierung beriktea von Ihre Liebe.” Zdaj je pa bilo vse ljubezni konec; bolj in bolj se je spreminjala v sovraštvo.

Sedeli smo in govorili, kar se ustavi zunaj voz. Pogledam. G. Hochmuller slovenski trgovec v Beljaku, se je pripeljal s svojim vozom.

Vstopi in pravi: “Gospodje, ali je veste najnovjše: Italija je napovedala vojno.”

Jaz sem že stal, gospoda Hribar in Truk planeta pokoncu.

Kmalu potem smo šli skupno v mesto gostilne ob cesti so bile polne, ljudstvo glasno vznemirjeno in nasajeno kakor sršeni, če smo otroci dregnili z dolgo rakljo v njihov bedenj.

V Beljaku so v mestnem zvoniku ravno vpeljavali telefon. Strojnice so bile že nastavljene na hodnikih zvonika, če bi se prikazali odkod laški letalci. Prišli so sicer ves čas vojske le parkrat. Bombe so metali le enkrat, pa še tedaj slabo. Na mesto vo-bče ne, le na železniško postajo južno in državno. V tem oziru so bili mnogo boljši od Nemcev, ki so vničili v svoji barbarski divjosti, kjer in kar so mogli. Nekega jutra ravno po sv. maši je bilo, ko smo zaslišali iz mestnega zvonika signale in kmalu zatem strele in eksplozije. Poškodovanih je bilo le nekaj vagonov, en železničar nevarno ranjen, dvoje drugih ljudi nekoliko poškodovanih. To-

Otroci Sv. Štefana predstavljajo škofa Barago in tovariše, indijanske misijonarje.

rej so Lahin pr. v Koroški Beli na Gorenjskem kjer jim ni nihče storil nič žalega, divjali čisto drugače: uničili so celo vas. Na Beljak ali si niso upali ali so bila pa res kaka tajna sporazumljenja. In vendar bi bilo železniško križišče v Beljaku največjega pomena zanje. Marsikak vlak križišče proti Italiji bi ustavili, če bi bi poškodovali.

Seveda smo hiteli, ko smo slišali signale in eksplozije, vsi gledat. Ko so se dvignili naši zrakoplovci ravnobno ob Beljaku so imeli postajališče, so se laški obrnili proti Zilji. Krožili so nad vasjo in cerkvijo. Kar je bilo ljudi doma, smo stali pred hišami in na travnikih in zijali laške ptiče. A toliko pošteni in pametni so Lahin bili, da niso še nam poslali kakega pozdrava. Če bi ga bili, bi mi danes menda ne trebalo psati teh spominov.

Glede telefona v mestnem zvoniku naj omenim še ta značilni dogodek: Ko je tudi bojzljivo vojaštvo po dolgem času spoznalo, da italijanski zrakoplovci prav nič ne silijo čez gorske grebene, ki so bili že itak vsi zastraženi in na gosto posemanjšimi topovi, so postojanko na stolpu opustili. Telefonsko žico so deloma potrgali in odnesli, aparat pustili — imeli so takih malenkosti pač kakor blata. Pride pa nekoč v mestni župni dvorec oficir, ki se je ravno peljal skozi Beljak, in prosi g. prošta, če bi smel v zvoniko. Prošt ga osebno spremlja. Ko častnik vidi aparat, vpraša, čemu da služi. Prošt Nemeč mu smehljaje pove kako in kaj, in da on nima pravice, odstraniti ga, ker ni njegov. — "Vaša sreča, gospod prošt, da ni tukaj fronta. Če bi bila in bi našli v zvoniku ta aparat, bi imeli vrv za vratom, predno bi mogli dokazati da vi nikoli pri aparatu niti bili niste." Dobra ilustracija, kako je militarizem v Avstriji divjal brez premisleka in kar na slepo. Ko se je prošt temu čudil, mu je oficir povedal nekaj vzgledov s fronte. Zagledajo nekoč zvečer na hribčku ob fronti ogenj. — "Izdajstvo!" — Takoj pa-

trolja tja! — kaj najde? Ubogo gališko družo, ki ji je pogorela v fronti hišica, in je legala in tavela zdaj po krajini. Na hribčku so nameravali ostati čez noč in si zaneli ogenj, da bi si spekli par krompirjev za večerjo.

A vojaška justica — "Vsem vrv!"

Naslednje dni je bežal iz Beljaka, kdor je mogel. Vlaki so bili tako prenapolnjeni, da so kar sredi prog zlagali pohištvo. Vozove za pohištvo so plačevali s tisočaki.

Čez kake tri dne sem hotel kupiti v trgovini za železo dve ključavnici žabici, da bi dobro zaprl dva pletena kovčega, v kateri sem nameraval poslati v prošitjo v Spodnji Dravograd dragocenejšo cerkveno obleko, kelihe in moštrance, kar jih nismo silno rabili. V vsem Beljaku ne ene žabice; — "Polno smo jih imeli, pa smo te dni vse razprodali."

Opisal sem tiste prve dni, vso tisto nervoznost in zbežnost v podlistku v "Slovenskem gospodarju." Ves podlistek od začetka do konca zaplenjen.

Najhuje so se bale slavne visoke glavne komande. V Beljak si vobče nobena priti ni upala. Nastanila se je v Št. Vidu ob Glini, v bližini Celovca. Šele ko so videli, da vendar ni nevarnosti, so se opogumili in se preselili v Beljak. Nastanili so se v gimnaziji. A so zabarikadirali poslopje in park okoli njega z bodečo žico in s tolikimi stražami, da krščanska duša ni mogla blizu. Na železnični postaji so straže potrojili, kontrolo kar najbolj poostriili. Če moram še danes na kaki postajiskozi dolg špalir detektivov, se taj vprašam: "Pa je nastanjena tu kaka visoka komanda?"

Lahin pa so bili tepci in zajci, da jih nima svet sličnih. Bogu čast, nam Slovencem in našim dragim pokrajinam na srečo. Tiste prve dni bi bili lahko korakali v Ljubljano, na Zidan most, v Beljak, v Celovec, kamor bi jih gnalo srce. Mi namreč na ti meji skoro nič vojaštva nismo imeli, ali kak ducat mladostrelcev, ki bi bežali, da bi jih ne dohitel najbitrejši bandit iz Obruc. O topovih ni bilo govora! Pa si laški junaki ni-

so upali. Zdaj imajo pogum, ko trkajo na londonski pakt. Pa bodo še bežali.

Sovraštvo Nemcev do Lahov je bilo strašno. Kako so govorili zdaj v Beljaku o njih! Ko so prišli prvi ujetniki, ubogi prostaki, ki so bili na vojni nedolžni kakor jaz ali kak Eskimo na severnem snegu, ki o vojni še nič vedel ni, in so stali na beljaških ulicah, v zasmeh vsi razdraženi množici, sem slišal mastnega beljaškega meščana: "Den Bauch möchte ich den Teufeln aufschlitzen" — trebuh bi razparal tem hudičem!" — Danes pa tako prijateljstvo! Bo li držalo? Qui vedra — kdor bo živel, bo videl.

Ob hujših bojih na fronti so se tresli naši domovi. Posebno v mirnih nočeh, v tistem sanjavem jutru je kdaj zabobnelo, da je hiša vzdrtela, kakor bi jo bil vzbijal močan potres. Večkrat sem bil v skrbeh za slike, da popadajo s sten.

Čestokrat smo se ozirali gori na sv. Višarje. Vedno smo se bali, da se jim kaj zgodi. Zakaj drage so nam bile vsem, meni, ki sem leta 1900 služboval kot zakristan (vodja cerkve) gori, so bile dvakrat drage. Vedeli smo, da imajo naši gori opazovališče in topove. Nekoč mi je pravil možakar iz Žabnic pod Višarjami: "Sreča, ker Lahin ne vedo, da imajo naši kanone na cerkvi." Svetla priprostost! Lahin tega ne bi vedeli! Kakor da ne bi poznali navade avstrijske soldateske, ki je, kamor je prišla, zasedla najprej cerkev in župni dvorec.

Česar smo se dolgo bali, se je lepega popoldne zgodilo. Opravljal sem v gozdu za poljem brevir, kar pribeži delavec iz vasi in me pokliče: "Pridite gledat — Sv. Višarje grijo!"

Iznad gore se je valil dim, kakor bi se bilo odprlo na vrhu žrelo vulkana.

Krasno se je belila cerkvica v nanjih jutrih na gori. Če sem šel zgodaj v cerkev na podružnico, sem jo gledal tja v daljavo, jo pozdravljal, se priporočal višarski Mariji. V jutru za tem popoldnem so se črnile nizke razvaline na gori ...

NJEGOVA ŽENA.

Rev. J. Plaznik.

PRIJETNO je bilo oni večer v Carniola klubu. Pri malih mizah je bilo prijetno: občinstvo je veselo jedlo in pilo. Okna so bila odprta, da je prihajal noter večni zrak; bilo je namreč poleti. Godba je nežno igrala, da se je komaj čulo med govorjenjem. John Rant je sedel pri mizici v kotu in opazoval vesele obraze. Zadovoljnost se mu je brala na obrazu. Njegova mlada žena, ki je sedela poleg njega, je s svojim bistrim očesom takoj spoznala moža. Že si je bila na jasnem radi Johna. Postajal ji je vedno bolj samo njen; pozabljal je nekake vezi iz svoje mladosti, zavoljo katerih se je bala, da se bodo morda kmalu pokazale. Tudi ona je bila srečna. Obrnila se je k Johnu in se rahlo dotaknila njegove roke s pahljačo v znamenje, da ga popolnoma razume.

Bila je zala pa bolj majhne postave, tako bolj otroška, z zaupnim pogledom, s katerim je znala pridobiti Johna. Pod tem, bi rekel, skoro otroško nedolžnim pogledom, je bivala jeklena volja in trden značaj. Johnu je bila sicer, četudi sta bila že eno leto poročena, le prijazen otročiček. John jo je ljubeznjivo pogledal in se ji nasmehnil. Tako lepo sta se razumela, si je mislil in tako lepo sta spadala skupaj. Že na sto in stokrat si je častital, da je dobil tako ženo.

Čudno. Alice, tako ji je bilo namreč ime, si je tudi častitala, da je dobila takega moža; vzroke pa je imela drugačne. Nekako sanjala je, ko je opazovala Johnove poteze in si poklicala nazaj v spomin, kako sta se prvič videla in kako je sklenila tedaj, da je to oni ideal, katerega hoče imeti za moža. To se je zgodilo pri neki podobni prireditvi.

"O, John," je vzdihnila Alice, "ali se spominjaš, da je bilo ravno tu-

kaj, ko sva se prvič srečala. Ada Gibson naju je predstavila. Vidiš, tam pri oni mizi sedi. Ali bi ne bilo prav, če bi se ji zahvalila?"

"Če se spominjam?" je šepetal John. "Ali bom kedaj pozabil? Dvomim, če se Ada zaveda, kakšno dobro delo je storila?"

Alice je v duhu še enkrat pregledala vse, kar se je bilo zgodilo v teku enega leta, med tem, ko je njen mož govoril o vsakovrstnih prijetnih stvareh. Alice se je spominjala onega večera ko je samotno od daleč gledala veselo družbo in upala, da opazi koga, katerega pozna. Bila je edina hči premožnega očeta. Nekam razvajena je bila. Imela pa je voljo, da ji ni bil nikdo kos. Za njo ni bilo težko dobiti moža, ker je bila lepa in bogata. Odločila pa se je že, kakšen mora biti njen mož.

Svoj ideal je opazila v Johnu takoj, ko ji ga je Ada predstavila. Velik, močan, lep mož so bile njene sanje. Nekaj resnega je bilo v Johnu. Zaljubila se je takoj, pa ne slepo. Precej dobro je pozvedela, kakšen človek je John.

Priliko je izrabila. Bila je bogata, zdrava in mlada. Vsakemu, kateri je prosil za njeno roko, je manjkalo kaj dobrega. Zdelo se ji je tako neumno, če se ljudje poročajo, pa niso si enaki po veri in stanu. Prej se naj prepričajo, če bodo mogli skupaj živeti, potem naj se šele poroče.

Nekoč je rekla Adi: Ali ni nesmiselno: ljudje tako natančno pozvedujejo, predno vzamejo koga za tovariša v kakem podjetju, katerega se lahko znebe, kadar hočejo: brez pomisleka pa delajo zveze, katerih ni mogoče ločiti." Še se spominja, kako se je Ada nasmejala tej opombi. Alice pa ni nesmiselno hitela v zakon.

Vse, kar je čula o Johnu, jo je veselilo, le ena točka ne. Kar sapo ji je vzelo, ko je to čula o Johnu. Po-

tem je jokala nekaj ur skupaj. John je bil katoličan. Za njo je bilo to nekaj strašnega. Sama ni imela nobene vere in je mislila, da s katoličani sploh ne more shajati in če se kdo poroči s katoličanom, nima nikakega miru zaradi vere. Nekaj je čula, da nalaga katoliška cerkev svojim vernikom gotove dolžnosti, katere vodijo do prepira. Vedela je, da je John take vrste človek, da bo držal, česar se je oprijel. To ne gre. Naj bo že, kakor hoče, John ne sme ostati katoličan.

Čudno, da ni Alice nikoli mislila, da bi sama postala katoličanka in bila tako tesneje združena s svojim bodočim možem. Nikoli ji ni prišlo na misel, da bi se sama spremenila; za vero se ni zmenila. Skrbela je samo za svetne stvari in bila zadovoljna sama s seboj, da ni imela časa za kaj drugega.

Ko se je popolnoma zaljubila v Johna, se ji je drugače popolnoma dopadel. Sklenila je, da bo vse storila, da se John zaljubi v njo in opusti vsak stik s katoliško cerkvijo. Ni ji bilo težko osvojiti si njegovega srca. Bila je ljubeznjiva in znala si je osvajati srca, kakor nekoč, ko je bila še otrok. Vsakdo si je štel v čast, če je smel z njo občevati. John je moral prestati veliko težavo predno se je izučil in postal izvežban odvetnik. Alice je napravila na njegovo srce globok vtis. Tako ga je ljubila, bila je lepa in izobrazena in zavzemala je visoko mesto v družabnem krogu.

Bila je odločna in previdna; zato ni vere nikoli omenila in samo pritrdila vsemu, kar je John hotel, da ju bo poročil duhovnik in da bo podpisala pogoje. Od strani pa je poizvedla marsikaj. John ni bil nikoli posebno dober katoličan; ni pa hotel opustiti svoje vere. Mati mu je umrla, ko je bil še majhen deček in potem ni imel nikogar, ki bi ga poučil v veri. Šel je k maši in prejel zakramente včasih. Vedel

je, da bi ga nikdo ne imenoval dobrega katoličana. Sedaj pa je povedal Alici, da hoče biti dober katoličan, da bo njun zakon blagoslovljen. Oba skupaj morata skušati biti dobra. Rekel je, da hoče zavoljo nje dobro živeti.

Alice se je nasmejala, ko je videla njegovo popolno zadovoljnost. Premišljevala je, kako lepo ji je šlo vse izpod rok prve dni po poroki, kako lepo ga je oddaljevala od cerkve. Rada je šla z njim v cerkev, četudi ji je bilo zoperno. Spraševala ga je o tej in oni verski reči. Mило ga je nazivala nevedneža, ko ni mogel odgovoriti na čisto navadna vprašanja. John se je kar oddahnil, ko je jenjala izpraševati ga. Da bi se učil verouka, ni utegnil in tudi ni vedel, kako bi pričel. Kako naj odgovarja na vprašanja o stvari, katere še sam ne razume.

Neko nedeljo se je počutila tako slabo, da ni mogla iti v cerkev in bilo je kaj lahko pregovoriti moža, da ostane doma. "Počakaj, dragi moj, do prihodnje nedelje, da bova šla skupaj. Nikakor se ne navedi hoditi v cerkev brez svoje žene." John je vedno spolnjeval svoje dolžnosti, v tej zadevi pa se je dal hitro pregovoriti. Opuščanje dolžnosti še ni bilo v navadi, a se je že začelo vkoreninjovati. Prišel je prvi otrok in žnala ga je pregovoriti, da mora ostati pri njej v nedeljo zjutraj. Alice se mu je skrivoma smejala, ker ji je vse tako lepo šlo izpod rok. Nikoli ni rekla nobene besede zoper vero, vendar ga je odtujila cerkvi. Kako vesela je bila in kako sta zadovoljno živela!

Samo nekaj ji še teži srce, pa še tega se bo kmalu otresla. Nikoli ne more biti zadovoljna, dokler John popolnoma ne odstopi od vere. Vedno se je bala, da se bo njegova vera, katera je sedaj samo v spčemu stanju, zbudila in ji bo vzela moža. Kako bi se to zgodilo, ni vedela, ker ni vedela ničesar o veri in kako vera vpliva na človeka. Vsako oviro hoče že naprej odstraniti. Tu ji je prišla na pomoč Ala Gibson, draga Ada. Alice je premišljevala noč

in dan, pa je tako malo vedela o veri, da ji ni prišlo nič pravega na um.

Ada pa ji je tako hitro namignila: "O, Alice, ali si čula, da je Lancy Maules postal prostozidar?"

"In kaj potem? Ali je to kaj čudnega? Ali ni veliko prostozidarjev po svetu?"

"Da, toda pomisli, Lancy je bil katoličan. Kadar katoličan postane prostozidar, je popolnoma izločen iz cerkve.

Alice, modra miška, ni rekla ničesar, a srce se ji je napolnilo z veseljem. Na tak način bo spravila Johna ob vero, pri tem pa ne bo navidezno zanemarjal svojih dolžnosti. Kako priprosto. Bilo je na stotino vzrokov, zakaj naj svetuje Johnu, da se pridruži prostozidarjem. Sploh je dvomila, če John ve, da se katoličan ne sme pridružiti prostozidarjem ali pa se sploh ne bo domislil. Ko se jim pridruži, je stvar gotova, potem ne bo odstopil. Kakor nalašč!

Na pomoč je poklicala svojega brata Toma. Še njemu ni Alice povedala svojega namena. Tom je bil že dolgo vrsto let prostozidar in navdušen za skrivne družbe. Obljubil je, da bo skušal pridobiti Johna, vendar pa je pripomnil: "Vidiš,

Alice, katoličanom je prepovedano pristopiti k nam, ne vem zakaj. Če se nam kdo pridruži, odstopi popolnoma od katoliške vere."

"Vem; toda pomisli, da je John le za silo katoličan. Kadar govoriš z njim, vere sploh ne omeni."

"Za tem pa nekaj tiči," je rekel Tom.

Alice mu je ravno dovolj povedala in Tom je postal njen zaveznik. Tomu se ni njen načrt zdel prav nič napačen. Prostozidarstvo je bila vsa vera, kar jo je imel. Če se pridobi človeka, ki je napol katoličan, za svobodne ideje, pa ni nič slabega, kakor je dejal.

"Alice, pomagati ti hočem, kolikor mi bo mogoče. Prostozidarstvo samo je tudi vera in edina vera, katero ima veliko ljudi dandanes. Jaz se nisem nikoli kregal s katoliško cerkev, ker prepoveduje svojim članom pristopati v skrivne družbe, ker ne more nihče imeti dveh ver. Lahko pa pridobivamo spreobrnjenec in Johna bomo spreobrnil. Kar namigni mi kadar misliš, da je pravi čas za Johnovo spreobrnitev."

Tako je bilo sklenjeno, da bosta brat in sestra pridobila Johna za prostozidarstvo, kadar bo prišel odločilen trenotek. Seveda morata biti skrajno previdna.

(Dalje prihodnjič.)

Kaj je naredila Slovenija za Amerikanske misijone.

'ČEŠČENO BODI TVOJE IME.'

Glasilu društev Najsv. Imena

urejuje

Rev. J. J. Oman
3547 E. 80th Street
Cleveland, O.

Naloga možkih in mladeniških društev Najsvetejšega Imena.
Rev. Venceslav Šolar, OSB.
(Konec.)

Vidim ti na obrazu, da si pripravljen bojevati se za narodno svetinjo. In kdo bi tudi ne bil! Vendar, vidim pa tudi, da me hočeš prašati: "Father kaj naj storim? Kako naj se bojujem? kje naj dobim orožja v obrambo?" — Povedal ti bom, dragi verni Slovenec!

Glej tamle na oltarju je oni, ki te bo vsega naučil. On ti bo dal pogum, ti bo dal orožje, s katerim boš poginjal sovražnika v sramotni beg. Pred njim je satan še vedno trepetal, pred njim bo tudi sedaj prav gotovo bežal. Dobro vedoč, da boš poskušan dan in noč, zato te prijateljsko svarim: "Molite, da ne padete v skušnjavo." Z molitvijo samo nam bo mogoče obdržati naša srca čista. Skušnjave bodo prišle, posebno če hočete postati dobri katoličani. Koliko se vam bo oporekalo, koliko ostrih opazk se bo vsipalo na vas, če hočete opravljati svojo nedeljsko dolžnost, ali pa večerno ali jutranjo molitev. Koliko vabljevih zabav in veselje se bo prirejalo samo, da te speljejo in da pozabiš na svoje dolžnosti. Zvedel bo sovražnik za tvoje srce. Pravil in šepetal ti bo, da se ni treba bati, da ni tako velik greh, da enkart ne stori nič, da se lahko spoveš, ker si dober katoličan. Če je Jezusa skušal satan v puščavi, kaj bi pa tebe ne. Toraj poslušaj, o, poslušaj glas tvojega Odrješnika, ki ti tako milo kliče iz sv. hostije: "Moli, moli, mož, moli, mladenič, da ne zaideš, da ne padeš, da ne podležeš zvitemu sovražniku in njegovim na-

kanam!"

Dalje je ljubljani in skrbni Zveličar dobro vedel, da brez Njega človek ne premore ničesar proti silam pekla, zato pravi: "Brez mene ne premorete nič." Dalje pravi: "Kdor je od tega kruha in pije od keliha bo imel večno življenje." In zopet: "Resnično, resnično vam povem, kdor ne bo jedel mojega mesa, in ne bo pil moje krvi, ne bo imel večnega življenja." Glejte, dragi moji, kako natančno nam je povedano, kaj imamo storiti. — Da nam bo mogoče vsepošno bojevati se proti notrajnim strastem in zunanjim skušnjavam moramo pristopiti mnogokrat k mizi Gospodovi. Le on, ki bo to pogostokrat storil, bo ostal trden v času skušnjave! Le on, ko bo vedno združen z Jezusom, bo s čistim očesom videl zanjke, ki so mu nastavljene! Njegovem srcu bo svetila luč, ki ne bo dovolila vhoda sovražniku teme. O, ljubi možje in mladeniči, ko bi mi mogli razumeti in spoznati, koliko neskončnih milosti prejmemo pri sv. obhajilu, bi obhajilna miza ne bila tako pogostokrat prazna! Koliko moči, koliko ljubezni zadobi on, ki vredno prejema Gospoda, to ve samo le Jezus, to bomo vedeli mi šele po smrti. Pomislimo le koliko neskončna mora biti ljubezen Jezusova tukaj na oltarju vničen in oročan vse slave vse človeke podobe — čaka noč in dan, da pridemo, ga zavzijemo in se okrepčamo! Še angelji ne morejo razumeti te neskončne ljubezni! Ali ne mislite, da se nam je bati eukrat da bomo slišali njegov očitajoč glas, ko bo že prepozno, kot ga je slišal Jeruzalem: "O da bi spoznalo svoj

dan, kar je tebi v korist, toda nisi hotelo" — sedaj pa je prepozno.

Ta vera, ta ljubezen do Jezusa v sv. Rešnjem Zakramentu pa bo nagibala vsakega, ki še ni vrgel stran zaklad sv. vere iskati sebi enake družbe, tako da se bo bolj in bolj ločila pšenica od plevla. Dokaz, da vam je vera res pri srcu, da ljubite svojega Zveličarja, je vaše lepo društvo Najsv. Imena. Možje in mladeniči, društveniki, vi ste sedaj v naših brezvernih časih, v časih, ko je velikanski večini človeštva Bog stara nerabna stvar, to, kar je bilo 12 apostolov za časa Kristusa. Kar je Gospod zahteval od svojih učencev, to zahteva Jezus v Sv. Rešnjem Zakramentu od vas! On hoče biti spoznan in priznan! On hoče razširiti svoje Kraljestvo! On hoče rešiti duše! Duhovniki dan danes ne premorejo vsega. Oni ne morejo biti povsodi. Ne morejo poznati vsakega. Vi pa, dragi moji, ste v vedni dotiki z vsakovrstnimi ljudmi, z onimi, ki omahujajo, z onimi, ki so že padli, ali pa s takimi, katerim luč milosti božje ni nikoli svetila. — Glejte, kolika priložnost za apostolsko delo. Ni treba biti duhovnik, da se seje seme božje ljubezni. Ss. Benedikt, sv. Frančišek in premnogi drugi tudi niso bili duhovniki, in vendar, koliko tisoč in tisoč duš so oni privedli nazaj k Jezusu z svojim uzornim in izglednim življenjem. Kar se zahteva od vas, je uzorno življenje praktičnega katoličana! "Naj ljudje vidijo vašo dobra dela," luč se mora postaviti na mizo, ne pa pod mizo, kjer se ne vidi.

Dalje deluj na to, da tudi drugi opuste grešne navade in versko brez-

strop protikatoliškega časopisja! Očetje, bodite pravi apostoli, duševni vodniki v svojih hišah! Ne dovolite nobene brezverske nesnage v vašem domu, da se ne okuži cela družina! Bodrite vse pod domačo streho k vestnemu spolnovanju božjih in cerkvenih zapovedi! Zajemajte mnogokrat krepilno moč pri studencu vse moči — sv. obhajilu! Delujte tudi na zunaj. Vplivajte tudi na sosede, na prijatelje pri vsaki priliki — da se greh prepreči, in dobro pospešuje! Mladenci istotako! Skušajte po svoji moči uplivati na svoje prijatelje, da jih obvarujete greha. Kakor slaba družba pokvari — tako naj bi dobra družba vplivala blagodejno. Ne bojte se opazk, dragi moji! Ne bojte se boja! Vojak ki se zboji sovražnika, je strahopetec, je sramota armade! Vi ste tudi vojaki Kristusovi. Prisegli ste mu zvestobo v službi pri sv. krstu, ali hočete res biti izdajice? Ne, ne, Nikoli! Držite skupaj fantje! Obnašajte se tako, da bodete čast in ponos Gospodu v sv. Rešnjem zakramentu čast in ponos starišem in župniji! Ni je lepše stvari pod božjim solncem, kot čist, vzoren, pobožen mladenič! Ah, koliko dobrega more dobro organizirano društvo mladeničev storiti! Dokaz temu je naš Slov. Narodni Dom.

Pred 25 leti, ko mlad svet še ni bil organiziran v društvo, je bilo motno in pusto po cerkvah, motno socialno življenje. Toda sedaj, ko je vse organizirano v različna kat. društva! kolika prebujenost! Kolika živahnost! Koliko zanimanje za kat. stvar! Da, veselje je biti sedaj med fanti tudi v zadnji gorski vasi. Ravno tako in še veliko lepše se lahko prebudi socialno in versko življenje med med našimi Amerikansko-Slovenskimi mladeniči.

Na noge toraj, možje in mladeniči! Veliko delo, vam je od Gospoda poverjeno, vas čaka! Kakor vojaki pred svojim poveljnikom, tako pokleknite vi danes zvečer pre Jezusom v svetem Rešnjem Telesu pred svojim Poveljnikom in ga prosite blagoslova, priserezite mu še enkrat zves-

briznost. Opominjaj ne le z besedami, ampak z dobrimi deli. Razširjaj po svoji moči dobro berilo, katoliške časnike. Prepreči kjer moreš, tobo in prijateljstvo, potem pa neustrašeno na delo, za njegovo čast in slavo. Zbirajte okoli zastave Presv. Imena Jezusovega svoje prijatelje! utrjujte se medsebojno v sv.

veri — rešujte nesrečne duše iz krempljev pekla. Prihajajte mnogokrat, možje in fantje, kajti ni lepšega kot videti trumo mož in mladeničev pri obhajilni mizi. Prihajajte pravim, k sv. obhajilu, kajti Jezus sam je rekel, kakor piše sv. Janez: "On, ki je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem."

Preporod naše mladine po orlovstvu.

Razdejal je vse vihar? Tako smo mislili, tako smo čutili pred enim letom. S strahom smo opazovali kako je ta povodenj vrgla iz tečajev človeka, kako mu je omajala to, kar mu je vsadila v srce dobra krščanska mati in skrbni dušni pastir. Toda vse je vihar razdejal?

Ne vse? Naši najboljši so vztrajali in tudi dočakali velikonočnega jutra. Pred letom je izdala mala četa idealnih mladeničev geslo: Orel mora izvesti demobilizacijo duš? — Orel naj prevzame sveta odkletev.

Začelo se je delo, čigar vspehi se danes že kažejo. To delo očiščevanja slovenske mladine po orlovskih načelih bo pa cenila šele bodočnost; kajti sodobnost se tega ne more zavedati.

Umri in bodi? S tem orožjem so šli Orli na delo. Odsek za odsekom so vzbujali od mrtvih — obnovila so se okrožja — oživela je Orlovska zveza, ki vodi delo prenovitve mladine po Kristusovih naukih: sleci starega človeka in obleci novega? Ostrgajte stari kvas? Celó v takih krajih kjer je dtsegla pokvarjenost mladine najvišjo mero, celo odtam kaj se je zaslišal klic: ustanovite nam Orla? Mi nočemo umreti — mi hočemo živeti?

Kako je torej vplivalo orlovstvo in še vpliva na notranji preporod naše mladine?

Namen orlovske organizacije je združiti vso slovensko mladino, ki krščansko misli in se po krščanskih načelih hoče tudi v življenju ravnati; to mladeniško četo izobraževati umsko, нравno in telesno; s pomočjo te mladine utrjevati in ogra-

vati ljudstvo za vzore krščanskega mišljenja in življenja.

Podlaga vsemu orlovskemu je katoliška vera; njena načela in zapovedi, kakor nam jih je dal Bog in sv. katoliška cerkev.

Vzor Orla je spoštovanje in dejanska ljubezen do Boga, do ljudstva in do neomadeževanega življenja. (Zlata knj ga, 1. poglavje.)

Ali ni organizacija, ki temelji na tako trdni skali, kakor nalašč poklicana do zajezi reko, ki plava v nji sodobna mladina, Kdo ima bolj dostop do mladine, ko mladenič sam? Kdo bolj vpliva z besedo in z zgledom na mladeniča, ko fant, ki je prežet teh načel, ki je z dušo in telesom Orel?

Življenska naloga vsakega Orla je gojiti krščanske čednosti, druge v njih vzgajati in biti v čednostnem življenju za zgled vsemu ljudstvu. Kaj to pomeni v dneh, ko se te krščanske čednosti teptajo v blatu! Vidimo, kako se zlasti odraščajoča mladina odteguje izpoljevanju verskih dolžnosti. Vidimo, kako tudi katoliški možje v teh časih nekako strahopetno vrše svoje verske dolžnosti in se le preradi vprašujejo, kaj bodo drugi ljudje rekli, ako neustrašeno in jasno nastopim za svoje versko prepričanje.

Kakšen vpliv ima pa nastop navdušenega Orla, ki izpoveduje svoja verska načela povsod in psed vsakomur odkrito, neustrašeno in jasno, in izpolnjuje svoje verske dolžnosti brez ozira na levo in desno vestno in vedno! Ali more iti tak nastop, tak zgled brez sledu mimo tovarišev? Ali ne zaleže tak odkrit

nastop več ko pridiga?

Orel ne brani le svoja prepričanja, ampak se zaveda, da je njegova naloga tudi preganjati delo sovražnikov Kristusove vere, Cerkve in duhovščine. Priča sem bil, kako je Orel v vlaku zaprl usta zabavljaju zoper duhovščino.

Sedanji čas je doba, ko egoizem sebičnosti najbolj cvete. Gorje svetu, ako se bo sebičnost polastila tudi mladine. O, potem z Bogom ideali! Z Bogom požrtvovalnost! Bridko se to maščuje na ljudstvu samem. In z žalostjo zasledujemo sodnijska poročila o mladolnih zločincih; izvor teh zločincev tiči v grdem materializmu. Lakomnost dobičkaželjnost, sta v sedanji dobi uničila življenje mlademu tihotapci in tatu. To opazujemo na levi! Na desni pa zopet vidimo mladino polno idealov, polno vzorov, polno ne-sebičnosti in požrtvovalnosti. Vidimo strnjene fantovske vrste, ki tekmujejo, kdo bo več dobrega storil v prosep orlovske misli!

Po svetu se sedaj klata satan, ki je posebne vrste. Nima samo enega repa, ampak več, nima samo enega para rožičkov, ampak več. Kajti toliko lažnosti, hinavščine, potuhnjenosti in poleg tega še toliko napuha ne more po svetu trositi navadna hudoba!

Tudi proti temu sovražniku se je Orel mobiliziral; kajti resnicoljubnost terja od Orla, da v vsaki stvari, povsod naspoti vsakomur in v vseh okoliščinah brezpogojno govori čisto resnico. In Zlata knjiga mu nalaga tudi dolžnosti, da zlaste mlajše člane organizacije uči resnico ljubiti, laž pa sovražiti. Cvet, ki se blesti danes na orlovskem čelu je in mora biti odkritosrčnost, zato brani resnico odkrito, naj gastane kolikor hoče.

Ako bi grški modrijan Diogen prišel sedaj na svet, bi brezdvomno cpoldan prižgal svetilko in šel po vrgu iskat — ne modrijanov, kajti teh je preveč ampak značajev. Svet danes bolj ljubi trst, ki ga veter maje, ko po značajnega moža. Tako daleč smo prišli! — Eni izmed naj-

boj delavnih mol, ki stoje danes na čelu krščanskemu gibanju v Sloveniji, so izšli iz orlovske šole, ki je šola značajev; kajti neobhodno potrebno za Orla je značajnost; brez nje ne more živeti in delati po načelih orlovske organizacije. Značaj zahteva od Orla ne le jasnega spoznanja krščanskih načel, ampak tudi doslednosti in vztrajnosti v njih udeleževanju. Značaj se ne ustavi čez noč; polagoma se gradi ta biser s pomočjo odločnosti, s pomočjo trdne volje, s pogostno vajo v samopremagovanju. To so besede, ki so sedanji dobi skoro tuje. Toda te čednosti se morajo zopet udomačiti med mladino, ako hočemo, da bo naš narod deležen srečne bodočnosti.

Orlovska organizacija s svojo disciplino vadi v premagovanju samega sebe. Kako prijetno je doma v zapečku v zimskih večerih. Kako prijetno in zabavno je pri igri za mizo! Toda noč je telovadba, je skušnjava, zato moram tudi v mrzli noči v telovadnico. Nešteto je prilik, da si Orel vzgoji značajnost in premaga trmo, mehkužnost, lenobo, ki je grob mladine.

Viteštvo Orla se kaže zlasti v neomadeževanem življenju. Kdo more danes mladeniču sedemnajstih let zopet prižgati luč neldolžnosti? Kdo more dahnuti pomladnega življenja v ovenela lica, izmozgane ustnice in v oskrunjeno čelo? Kdo more pokazati mlademu življenju ki gine v globi kakor voda na Krasu, zopet solnčno pot neomadeževanega življenja, če ne čist mladenič, če ne zgled dobrega Orla — če ne delo Orla — viteza?

Kadar zdravilo odstrani vzrok bolezni, se zdravje bolniku vrne. Glavni vzrok bolezni sodobnega človeka so omenjene napake — nečednosti, ki so se po receptu svetovne vojske umetno zanesle med naše ljudstvo. Rane se bodo zacelile, brazgotine bodo ostale. Toda pazimo, da se ne okuži naraščaj; zato "naš čolnič otmimo"! Njiva razorana se kadi, naša doba reže nove brazde!

ORLOVSKI SKLAD.

7. Izkaz.

Nikolaj Milčnovič 10 dolarjev.

Po dva dol. so darovali: Frank Čeplak, Anton Toplišek, Roza Šircelj.

PO 1.50 dol.: Frank Mohorčič.

PO 1 dol.: Anton Mezek, Marija Beli, Mike Tomšič, Anton Bevec, John Širca, Frank Krulc, Mike Madzak, John Pelhan, Frank Bambich, Anton Cerar, B. Globočnik, Matija Koren, John Šetina, Pavelj Jamnik, John Skul, Michael Gerbovič, F. Starman, Gertrud Polajnar, Maria Janzel, Frances Razpet, John Koklič.

Po 50 centov so darovali: Martin Mohorčič, And. Miller, John Progar, John Bali, Agneza Gorup, Joseph Vrček, Marija Vrček, Marija Riska, Frank Pelhan, Frank Kiran, Albert Florijančič, Alojzij Delost, Frank Kastelic, Frances Češnik, Marija Mavrič, Frances Mosejed, Jožef Koklič, Frank Siničar, John Pleskovic, John Jakša, Stanko Verhhe, Jakob Smrdel, John Zusek.

Po 40 centov: Frances Epovec.

Po 5 centov: John Udovič, Frank Kic, Marija Potočar, Roza Kaplinc, John Benas, Jožef Gorzej, Pavel Cvetič, Jožef Kauc, Avgust Gulvin, Jožef Koliza, Jožef Bevec.

MORE LI KATOLIČAN BITI SOCIJALIST?

Tu imate odgovor: Joseph M. McIntyre, District Columbia, je izjavil na kongresu socijalistov v New Yorku, da je prenehal biti članom katoliške cerkve, odkar je pristopil k socijalistični stranki. On je oče šesterih otrok, a noben ne hodi v cerkev. Socijalistični spisi so mu baje odprli oči. Ko bi socijalistična stranka sprejela vero v svoj program, morali bi socijalisti razmotrivati v svojih listih verska vprašanja in bi ne imeli časa, misliti na socijalizem. Resnico je povedal.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

NA PAZNIK VNEBOVZETJA.

"Marija si je najboljši del izvo-
la." Luk. 10, 42.

Vesel, radosten praznik slavimo danes: Spominjamo se onega blažene-
nega trenutka, ko je Mati Gospodo-
va zapustila to solzno dolino in bila
vzeta v nebo. Dan njene smrti je bil
dan njenega vnebovzetja.

S kako radostjo je vstopila v nebe-
sa! S kako radostjo je stopila pred
Boga Očeta, ki jo je zvolil za Mater
teremu je bila dobra, skrbna mati,
svojemu Sinu; pred Boga Sina, ka-
tera mu je bila dobra, skrbna mati,
pred Boga sv. Duha, ki jo je posve-
til za tempelj Božjega Sina. S kako
radostjo so jo pozdravili angeljski
kori, kako so se radovali svetniki,
ko so pozdravljali Kraljico nebes!

Ko se danes spominjamo smrti
Marijine, ki je bila na dan njenega
Vnebovzetja ne želimo li, da bi i dan
naše smrti bil dan našega vnebovze-
tja? Je li to mogoče?

Da, je mogoče! Tri sredstva po-
dajajo se človeku na tem svetu, da
bi bil dan njegove smrti dan njego-
vega vnebovzetja, in ea sredstva si:

1. Vera.
2. Upanje.
3. Ljubezen.

Sv. apostol Pavel je napisal v lis-
tu k Korinčanom: "Sedaj pa ostane-
jo vera, upanje, ljubezen, te tri." Da,
ta tri sredstva so, ki nam jih je dal
Bog, da bi mogli priti v nebesa.

**1. Vera nas bo pripeljala v večno
življenje.**

Jesus Kristus zahteva od nas pred
vsem vero. "Kdor verje in je krš-
čen, bo zveličan; kdor ne veruje, bo
pogubljen." "Amen, Amen pravim
vam; Kdor veruje v mené, ima več-

no življenje."

Glejte, kako trdno vero je imela
Marija! Trdno vero je imela, da je
Božjega Sina porodila v Betlehemu
in ga položila v jasli; trdno vero je
imela, ko je morala z njim bežati v
Egipt; trdno vero je imela, ko ga je
videla umirati na križu; trdno vero,
ko so mrtvega polagali v grob In ta
vera jo je pripeljala v nebesa.

Dragi moji, tudi mi si ohranimo
vedno trdno vero, kakoršno je Kri-
stus učil in kakoršno nas uči kato-
liška cerkev. Nevtrnemu Tomažu
je rekel Gospod: "Blagoslovljeni,
kateri niso videli, pa so verovali."
Da, vera nas bo storila srečne, trd-
na vera bo napravila dan naše smr-
ti dan našega vnebovzetja.

2. Upanje nas privede v nebo.

Kako upanje?

Upanje, da nam je Bog nebesa ob-
ljubil, da so nebesa za nas odprta,
da jih je Jesus Kristus za nas zaslu-
žil. "Tako je Bog ljubil svet, da je
poslal svojega edinorojenega Sina,
da bi nikdo, kdor v Njega veruje, ne
bil pogubljen, marveč imel večno
življenje."

To naše upanje mora pa pronicati
čista vest in dobra dela. "Ne vsak-
do, ki pravi: Gospod, Gospod, poj-
de v nebeško kraljestvo, marveč ta,
ki stori voljo Mojega Očeta, ki je v
nebesih." Zato pa upajmo, da bo nam
Bog to dal, kar nam je obljubil; psal-
mist pravi: "V Boga sem zaupal,
na veke ne bom osramočen."

In kako upanje je pa imela Mari-
ja? Trdno je upala, da jo vzame v
nebo Bog Oče, ki jo je izvolil za ma-
ter Svojemu Sinu; upala, da jo v-
zame v nebo Sin, katerega je tako
skrbno vzgojila; upala, da jo vzame
v nebo sv. Duh, ki jo je storil "mi-
lostipolno". Upala je v večno življe-
nje, ker je imela čisto vest, niti sen-

ca greha je ni obsenčila, vedno in v
vseh stvareh je izpolnjevala voljo
nebeškega Očeta, zato po ni bila go-
ljufana: dan njene smrti je bil dan
njenega vnebovzetja — danes se ra-
duje v nepopisni blaženosti.

Tudi naša smrt bo naše vnebovze-
tje! Smo-li v grehah, moremo se o-
čistiti; pogledite na cestinarja, na
Magdaleno, na desnega razbojnika,
na sv. Pavla! Iz Savla postal je Pa-
vel! Zato očistimo se, posvetimo se,
— vse to je mogoče — in Bog bo v
svojem usmiljenju in svoji ljubezni
tudi nas vzel v nebeška bivališča.

3. Ljubezen nas privede v nebesa.

Apostol Pavel pravi: "Oko ni vi-
delo, uho ni slišalo, kar je
Bog pripravil tem, ki ga ljubijo."

Da, ljubezen do Boga, prava, od-
kritosrčna ljubezen nas gotovo pri-
pelje v nebesa. Kdor ima ljubezen,
ima tudi dobra dela. "Kdor me lju-
bi," pravi Gospod, "bo moje besede
spolnjeval in moj Oče ga bo lju-
bil. Kdor me ljubi, bo Moje besede
držal."

Ne bom Vam opisoval Marijine
ljubezni; veste, s kako skrbjo je
iskala Božjega Sina, ko se je izgu-
bil; veste, kako je v ljubezni pri
njem vstrajala, ko je bil oddan smrti
in prubit na križ.

Imejmo tudi mi tako ljubezen k
Bogu! Ljubimo Boga Očeta, ki nas
je vstvaril, Boga Sina, ki nas je od-
rešil, Boga Sv. Duha, ki nas je pos-
vetil. Ljubimo Boga iz cele svoje
duše, iz cele svoje misli! Ljubezen
gotovo nas privede v nebesa!

Ko se je sv. Terezija bližala smr-
ti, je radostno vzkliknila: "Sedaj se
je približala ura, po kateri sem tako
hrepnela! Je že čas, da vidim svoje-
ga Boga, je čas, da bi zapustila to
življenje! Prišla je ura, ko se konča
moje pregnanstvo!"

Marija si je najboljši del izvolila: imela je sv. vero, upanje in ljubezen. Ta del izvolimo si tudi mi, potem bo dan naše smrti dan našega vnebovzetja. Amen.

TRINAJSTA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Kje je ostalih devet. Luk. 17. 19.

Bridko se pritožuje nebeški Odrešenik o človeški nehvaležnosti. Deset gobovcev Ga je prosilo, da bi jih ozdravil; Kristus se jih je usmilil in jim pomagal. Rekel je: "Pojdite in se pokažite duhovnikom!" In ko so to storili, so bili očiščeni. Toda sa mo eden izmed njih se je vrnil, da bi se Odrešeniku zahvalil. Devet jih ni prišlo. Zato pa britko vprašuje Jezus: "Ali jih nř bilo deset očiščeni-h? Kje pa je ostalih devet? Ni, ga, ki bi se bil vrnil in zahvalil Boga, ka-kor samo ta tujec."

Kako britko očitaneje! Kako grenka nehvaležnost proti Bogu!

Dragi, ali ni mnogo ljudi tudi dandanes na svetu, ki so istotako nehvaležni Bogu kakor je bilo onih devet gobovcev? Božjih dobrot ne priznavajo, za Božje dobrote se ne zahvaljujejo, še več: Božje dobrote zlorablajo.

Kako velika nehvaležnost, in kako grdo škodljiva!

1. Mnogi Božjih dobrot ne priznavajo.

Nočejo priznati, da imajo vse to kar imajo, od Boga. Bog nam je dal toliko raznih darov. Dal nam je življenje, da bi se mogli večno zveličati, toda človek tega ne priznava, da je to dar Božji, živi tja v en dan, na Boga, na večnost ne pomisli.

Bog nam je dal zdravje in moč, da bi si mogli služiti vsakdanji kruh toda mnogo jih ne pomisli, da bi bil zato Bogu hvaležen, spodkopuje si svoje zdravje in svoje sile; ne potrebujem Boga, pravi, roke imam, da si pridelam, kar potrebujem, a ne pomisli, da mu more Bog vzeti zdravje in moč.

Bog nam daje dobro letino; a mno gi si domišljajo: Polje sem dobro z-

oral in pognojil, zasejal dobro seme, imel bom dobro letino, vse kaže prav dobro, a ne pomisli, da je dobra letina le dar Božji. Kakor bi ne veljale besede sv. Pavla: "Ne ta, ki se je, ne ta, ki zaliva, je nekaj, ampak ta, ki daje rast, to je Bog."

Kristus nas je odkupil s svojim trpljenjem. Koliko preganjanja, koliko zasramovanja, koliko muk in bolečin je pretrpel za nas! Kako grozne smrti je umrl za nas na križu! Toda mnogim vse to ne pride na misel, da bi to delo odrešenja imel za dar Božji; kolikokrat gremo mimo križa, a na svojega odrešenika niti ne pomisli. Kako grda nehvaležnost! Nima li Kristus vzroka dovolj, da bi mu zaklical: "Nisem le tudi tebe odrešil? Ni ga bilo, ki bi se bil vrnil in zahvalil Bogu!"

2. Mnogi sicer Božje darove priznavajo, a se nikoli za nje ne zahvalijo.

Še žival je hvaležna, ne more govoriti, toda vsaj s svojim prilizovanjem nam kaže svojo hvaležnost. In človek, razumno bitje, se ne briga za Boga! Vleže se na večer, in se ne zahvali Bogu za vse darove, ki jih je prejel čez dan; sede k mizi in se ne zahvali za darove, s katerimi ga je nasitil; vstane s smrtne postelje, in se ne zahvali vsemogočnemu zdravniku, da ga je ozdravil.

Kako krasen zgled nam daje Kristus sam! Ko je na puščavi nasitil 5.000 ljudi s peterimi hlebi, se je naprej zahvalil, pravi evangelist, in jih potem razdal; ko je prišek k grobu Lazarovemu, je najprej povzdignil oči k nebu in molil: "Oče zahvalim se Ti, da si me uslišal." Ko je pri zadnji večerji postavil Najsvetejše Rešnje Telo, je vzel kruh, kakor pripoveduje evangelist, in ga blagoslovil, zlomil in dal učencem, vzel je kelih z vinom in se "zahvalil."

Tako je ravnal Kristus. In ravno nasprotno ravnamo mi nehvaležne-ži, za Božje dobrote pozabimo zahvaliti se.

Jezil se je kmet, ko se mu ni berač za kruh zahvalil. Ali nismo mi temu beraču podobni? V litanijah prisimo, da bñ nam Bog blagoslovil in

dal dobro letina. Ko je pa farmar s-pravil svojo letino v svoje shrambe, koliko pa jih je, kateri bi se zahvalili Bogu za ta dar?

Kako pogosto smo nehvaležni, ka-ko britka je taka nehvaležnost!

3. Konečno pa so ljudje, ki Božje darove zlorablajo.

Bog nam je dal zdrave ude, a ljudje jih rabijo za tatvino. Bog nam je dal bister um, ljudje ga rabijo za goljufije; Bog nam je dal dar jezika ljudje ga rabijo za laži in kletvine; Bog jih je mogoče blagoslovil z zemeljskim imetjem, a ljudje ga zlorablajo v marnotratnem, samopašnem življenju! Bog nam je tolikrat odpustil naše grehe v sv. spovedi, a mi se še vedno vračamo v naše stare navade! Kako grda nehvaležnost!

Ako vse to premišljujemo, se moramo res čuditi, da nam Bog še vedno deli darove. Zato pa ne bodimo tako nehvaležni! Hvaležno priznajmo vse, kar imamo od Boga, zahvaljujmo se za te darove, uživajmo jih vedno k dobremu. S psalmistom kličimo: "Hvali duša moja, Gospoda, in ne pozabi njegovih dobrot. Amen."

Joliet, III. — Članek "Spoštuj ženo — spoštuj dekle" je tako času in razmeram primeren, da se vam moram zahvaliti, da ste ga ponatisnili tudi za nas Amerikansko mladino. Jaz sem že sam večkrat na to mislil. Na ameriški mladini manjka tega poduka. Kako vidimo našo mladino že zgodaj v mladosti, da dobivajo napačne pojme o ženski, pojme, katere nas uče "Moving pictur-ji in story books". Kako času primeren je toraj tak članek! Hvala Vam, g. urednik, da ste ga priobčili. Le še večkrat priobčite kaj takega.

M. B.

Opomba uredništva: Ta članek je spisal duhovnik profesor, ki je znan kot velik poznavatelj in ljubitelj mladine. Priobčila ga je "Mladost", glasilo katoliške mladine v Ljubljani pod direktivo ljubljanskega škofa Jegliča. Ko smo ga prečitali, zdelo se je tudi nam, da je ta članek kakor nalašč za naše razmere. Dobil smo tudi od par drugih strani po-

hvalo za to. Neki g. duhovnik piše: "Taki članki so lek za prave rane in o pravem času."

NAŠE SLIKE.

Deček Jezus: Slička razloži sama sebe.

Otroci Sv. Štefana iz Chicage uprizarjajo kaj so že Slovenci storili za Ameriko. Ob priliki 75 letnice ustanovitve Chiçaške nadškofije in 25 letnica naškofa Mundeleina priredile so vse katoliške šole mesta Chicage velikansko zgodovinsko parado. Nad 30 tisoč šolskih otrok se je udeležilo deloma peš v različnih nošah deloma na takozvanih "float-ih" vozovih, na katerem so uprizarjali razne zgodovinske dogodke od oznanjenja Angelu do današnjih dni. Nekaj velikanskega in impozantnega je bila cela stvar. Tudi slovenska šola Sv. Štefana ni hotela zaostati in se tudi uvrstila v te nepregledne vrste. Zakaj bi pač bili Slovenci vedno zadnji. Porabili so to priliko, da so pokazali, kaj so že Slovenci storili za Ameriko.

Prvi float na strani 239 kaže skupino Indijancev, ki sede med drevjem v gozdu. Pred njim stoji pred vsem škof Baraga (Mr. Jos. Mihelič) kot prvi njih apostol. Na njegovi desnici stoji siv starček Monsignor ki predstavlja našega dičnega Čipse Buha (Stanko Kozick) dolgoletnega indijanskega misijonar. Na njegovi levi stoji svetni duhovnik (Alojzij Kremesec) kot zastopnik indijanskih misijonarjev svetnih duhovnikov. Pirca, Lavtizarja in drugih. Pred njim stoji frančiškan (E. Gregorich) ki predstavlja oba frančiškana indijanska misijonarja in poleg njega Benediktin, ki predstavlja oba patra Benediktina, ki delujeta med Indijanci.

Voz nosi napis: "Slovenian Pioneers of American's Civilization."

Drugi "float na strani 242 predstavlja "Slovenia and her daughters sewing for Baraga's Missions." Skupina deklet okrog "Slovenije", (Miss Gerbajs) šivajo v pomoč slovenskim indijanskim misijonarjem. Ti slovenski misijonarji so morali svoje indijanske misijone sami vzdržavati. Dobivali so podporo iz domovine. Dekleta delajo in predejo pod vodstvom voditeljice (Mrs. H. Kuchar.)

Oba "floata" sta žela burno priznanje celo pot od obeh strani od gledalcev.

RAZNO.

Petnajst sv. maš se je bralo vsako jutro na parniku La France, ki je plul iz Havre v Ameriko v tednu 30. junija. Med potniki so bili: Kardinal Eminenca Begin iz Quebeca, Canada. Nadškof A. E. Mathieu iz Regina Canada, škof Rt. Rev. M. J. Carrol, Helena, Mont., Rt. Rev. M. D. O'Connor iz Boise, Idaho. Rt. Rev. E. Le Blanc iz St. Johns New Brunswick in nekaj duhovnikov.

Škof Fitzmaurice iz Erie, Pa. je umrl 23. junija. Bil je osemdeset let star. Ker

je škofija imela pomožnega škofa, sedaj takoj on nastopi za njim, ki je Rt. Rev. John M. Gannon DD.

Sveto pismo v publiknih šolah. — Razne protestantovske sekte se trudijo na vse sile, da bi naredile iz publiknih šol neke protestantovske verske šole. Zato se po vseh državah trudijo, da bi upeljali čitanje svetega pisma v vseh razredih vsaki dan. Te dni je zboroval v Springfield, Ill., Union Convention, ki je sklenila, da se naj čita 90 vseh publiknih šol v vseh razredih kake verzije starega ali novega testamenta. Judje so se borili proti tej naredbi do zadnjega.

Brooklyn je dobil pomožnega škofa kot naslednika nadškofa Mundeleina, ki je bil prej pomožni škof. Te dni je kablegram poročal iz Rima, da je sveti oče imenoval Rev. Thomasa E. Molloy župnika župnije Kraljice Angelov za pomožnega škofa.

Demokratsko narodno konvencijo je odprl Rt. Rev. P. L. Ryan, generalni vikarij nadškofije St. Francisco. To je bilo prvič v zgodovini Amerike, da je kako narodno konvencijo otvoril katoliški duhovnik. Navadno je prišel katoliški duhovnik na vrsto še le tja zredi tedna.

Katoliški "Boy — Scouts" ali kakor bi mi rekli "Orličji" so dobili pohvalo od sv. očeta, ki je v posebnem pismu toplo prioročal to gibanje med mladino in priporočal župnikom, naj po vseh župnijah ustanove taka društva za dečke, Boy Scouts. Doma v Jugoslaviji imenujejo to organizacijo "Orličje."

Trije novomašniki Jezuitje iz ene župnije so imeli na en dan svojo novo mašo v cerkvi svete Družine na 12 ulici in Blue Island Ave., v Chicago, Ill. Kakor znano, vodijo to župnijo oo. Jezuitje, kjer imajo tudi vseučilišče in kolegij. Nad 1400 dečkov obiskuje njih šole. Vsi trije novomašniki so vzgojeni v tej župniji in so obiskovali šole v domači župniji. Vsi trije so imeli tudi en dan svojo novo mašo. —

Koliko novomašnikov smo pa imeli mi ameriški Slovenci letos? Uradni census pravi, da nas je v Ameriki 183.000, toraj najmanj 100.000 družin. Vse družine so katoliške. Te družine imajo najmanj 20.000 dečkov za šolo godnih, koliko jih bo šlo v šole? Koliko se jih misli posvetiti duhovskemu stanu? — Ali se nam ne obeta žalostna prihodnost brez slovenskih duhovnikov, ako slovenski katoliški stariši ne bodo začeli misliti, da je njih dožnost da poskrbe za svojo vero tudi duhovnikov? — Kaj boče pomagala slovenska cerkev, ako pa ne boče slovenskih duhovnikov? — Iz starega kraja so že tako zelo proti temu, da bi kak duhovnik prišel sem. Stariši mislite, na to!

V Waukeganu, Ill. je bilo velikansko okrožno zborovanje društev Holy Name. Velikanska množica je napolnila vojašnico 11. julija. Tolike množice Waukegan še ni videl skupaj. Enako zborovanje je bilo lansko leto. Venčar ni bilo nič v primeri z letošnjim zborovanjem.

Nad 200.000 romarjev iz Združenih Držav in Canade je obiskalo minulo leto

božjo pot Svete Ane v Beaupre blizu Quebeca.

Tudi episkopalni duhovniki so spoznali, da je razporeka največje zlo sedanje dobe. Ustanovili so posebno organizacijo, katere namen je, da doseže postavice, da bodo prepovedovali divorce — razporeko. Katoliški cerkvi take organizacije ni treba. Ona je vedno držala zakrament svetega zakona kot nerazvezljivo zvezo.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se Devici Mariji, Zdravje Bolnikov za ozdravljenje moje hčere
Mrs. Agnes Codrich, Cleveland, O.

Zahvaljujem se Presvetemu Srcu Jezusovemu in MMarijinemu in Sv. Ani, za ljubo zdravje, milost in varstvo.

Mary Hiti in družina, W. Pullman, Ill.

Zahvaljujem se Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo.

Veronika Terlep, Joliet, Ill.

Zahvaljujem se Materi Božji in Presvetemu Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo.

Rosie Burja, Valley, Wash.

Jaz in vsa moja družina se zahvaljujemo Mariji pomočnici za uslišano prošnjo, ker nas je res uslišala.

Jerca Tomšič in družina, Houston, Pa.

Zahvalim se Sv. Srcu Marijinemu za uslišano prošnjo.

M. P., Milwaukee, Wis.

Zahvalim se Mariji, Pomočnici Kristjanov in Presvetemu Srcu Jezusovemu, za uslišano prošnjo.

Mrs. Frances Videtich, Hespeia, Mich.

Zahvalim se Mariji za uslišano prošnjo.

Mr. Mrs. Johan Primožič Sheboygan, Wis.

Tisočkrat zahvala Devici Mariji za ozdravljenje.

J. Zupančič, Joliet, Ill.

S tem potom se javno zahvalim Mariji za uslišano prošnjo za zdravje moje hčere.

Jera Vesel, Cleveland, O.

Zahvaljujem se Mariji, Majnikovi Kraljici in Presvetemu Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo.

P. R., Joliet, Ill.

Obljubila sem, da se javno zahvalim Devici Mariji in Sv. Luciji za zdravje mojega otroka.

Terezija Peterlin, Vandling, Pa.

Zahvaljujem se Preblaženi Mariji Nebeški Materi in Presvetemu Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo.

Mar. Agnes Schmuck, Collinwood, O.

Javno se zahvalim Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo.

Mrsj Frances Mervar, Cleveland, O.

V molitvev priporočamo

umrlo Uršula Gabriel, Pullman, Ill. in M. A. Viranta iz Lorain, O. ki je težko obolel.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888

A. M. KAPSA

Slovincem priporočam svojo trgovino z železnino.

Poštено blago — zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

**Natresite ga
v svoje čevlje.**

Da dosežete za svoje boleče, žgoče in srbeče noge zaželjen komfort, in da ustavite neprijetno potenje in duh, ki nastaja iz tega, natresite v svoje čevlje in nogavice

**Severa's
Foot
Powder**

(Severov Prašek za noge). Ta prašek pomaga, če vas bole noge, suši vlago in drži vaše noge suhe in v komfortu. Dobite ga pri vašem lekarju. Cena 25c in 1c davka.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporočam vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporočam se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporočam Slovincem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill.

Telephone: Canal 2534

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti svoje sorodnike iz stare domovine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar

v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:

"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,

CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in "Edinost". On je zastopnik za ta dva lista. Rojaki, ali ne mislite, da tak mož zasluži, da kupujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba

6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10 ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays
248 E. 72nd STREET, NEW YORK CITY.

Za vse Ljudi in za Vse Slučaje

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvoren pogrebni zavod z "AMBULANCAMI" — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

ANTON GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK

6127 ST. CLAIR AVENUE.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnegasistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

